СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 27 ЛИПНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 30 VOL. CXIV FRIDAY, JULY 27, 2007 No. 30

Тема України – у Резолюції Конґресу США

ВАШІНҐТОН. – 23 липня у Палаті Представників американського Конґресу 110-го скликання представлено Резолюцію ч. 189, в якій Конґрес США закликає всі сторони політичної кризи в Україні дотримуватися домовленостей від 27 травня 2007 року, що передбачають проведення позачергових парляментських виборів 30 вересня 2007 року, та забезпечити, щоб на цих виборах відбулося вільне і прозоре волевиявлення народу, як цього вимагає демократична система, базована на верховенстві права. Проєкт двопалатної Резолюції ч. 189 представили в Палаті Представників конґресмени Алсі Л. Гейстінґс, Люїз МекЕнтош-Слотер, Доріс Мацуї, Майкл МакНолті, Джім Ґерлах та Сандер Левін, відтак цей документ було передано на розгляд Комітету у закордонних справах.

Нижче подаємо витяги з тексту Резолюції ч. 189:

...Враховуючи, що український народ продемонстрував – найбільш яскраво під час Помаранчевої революції – свою здатність до розв'язання політичних розбіжностей шляхом ненасильницького протесту та у відповідності з демократичними принципами;

... що Україна як країна-член Організації з безпеки та співробітництва в Европі (ОБСЕ) прийняла низку спеціяльних зобов'язань щодо проведення виборів;

... що спостережна місія ОБСЕ проголосила українські парляментські вибори 26 березня 2006 року вільними і чесними;

... що вільні, чесні і прозорі вибори життєво важливі для продовження демократичного розвитку України;

...що народ України заслуговує брати участь у вільних і чесних виборах і повинен мати

(*Закінчення на стор.* 29)

Доки грім не гряне...

Левко Хмельковський

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Фосфор, який 19 липня, став причиною великого лиха на Львівщині („Свобода", ч. 29), став відомий у 1669 році, коли німецький алхемік Геніґ Бранд у пошуках „еліксиру життя" винайшов сполуку, що світилася. Назва „фосфор" походить від грецьких слів „фос" – світло і „феро" – несу. Львівщині фосфор приніс 19 липня не світло, а вогонь, і водночас – тривоги, захворювання, збитки. 15 цистерн з фосфором, який везли з Казахстану до Польщі, перекинулися, шість з них охопило полум'я. До зони ураження потрапили 14 населених пунктів. На стаціонарному лікуванні в медичних закладах Львівської области перебувають близько 180 осіб, серед них 44 дитини та 14 рятувальників, які брали безпосередню участь у гасінні пожежі.

І знову, як у Чорнобилі, постраждали рятівники-ліквідатори. Їх не попередили, що йдеться про небезпечну отруйну сполуку. Їм не надали відповідне спорядження. Начальник відділення пожежного депо Микола Павлюк розповів, що, вирушивши на місце аварії, пожежники мали протигази, яких вистачає на годину праці, а працювали вони понад сім годин: „Мусіли протриматися, поки прийдуть пожежні поїзди з Ковеля і Сарн. Потім мені стало погано". М. Павлюк перебуває у відділенні реанімації Рівненської залізничної лікарні. Медики виявили надмірну обережність і при встановленні діягноз потерпілим. Жодному з 55 рятувальників, які перебувають у військовому госпіталі Західнього оперативного командування, не встановлено діягнози гострого отруєння продуктами згорання фосфору.

Більшості з потерпілих не встановлюють діягнозу гострого отруєння продуктами згорання фосфору, а визначають „гостре отруєння від випарів невідомого газу чи якихось шкідливих речовин". Головний лікар залізничної лікарні Микола Трофимчук говорить: „Як вплине отримана доза фосфору на організм, не знають навіть лікарі. Зараз лише вивчається, тому немає жодної

(*Закінчення на стор.* 3)

Президент України Віктор Ющенко на місці аварії. Фото: прес-служба Президента України

Відзначення Тижня поневолених націй

Біля Меморіялу жертв комунізму (зліва): Михайло Савків, д-р Лі Едвардс, Тамара Ґалло Олексій, Сергій Жихарев.

ВАШІНҐТОН. – 18 липня Фундація „Спадщина" допомогла провести 49-те відзначення Тижня поневолених націй, заснованого у 1959 році. Відзначення відкрилося церемонією покладення вінка до Меморіялу жертв комунізму, який Президент Джордж Буш відкрив минулого місяця. У церемонії взяли участь представники громад колишніх та сучасних поневолених націй. Д-р Лі Едвардс, голова Фундації Меморіялу жертв комунізму, сказав у вступному слові, що цей пам'ятник швидко стає важливим місцем зустрічей представників колишніх комуністичних країн, як також тих, хто продовжує боротьбу за визволення з полону комуністичних режимів. Він поінформував, що Міністерство закордонних справ Китаю та голова Комуністичної партії Росії Генадій Зюґанов засудили відкриття пам'ятника. „Коли нас засуджують комуністи, стає очевидним, що ми робимо щось правильне", – додав д-р Л. Едвардс.

Учасники поклали вінок в пам'ять безвинних жертв і вшанували їх хвилиною мовчання. Українську американську громаду на церемонії представляли Михайло Савків молодший – президент УККА, Тамара Ґалло Олексій – директор Крайової канцелярії УККА, та Сергій Жихарев, директор конґресових взаємин Української Національної Інформаційної Служби (УНІС).

Після церемонії Фундація „Спадщина" та Крайовий комітет поневолених націй організували полуденок. На початку імпрези М. Савків прочитав декларацію з нагоди відзначення, видану Президентом Дж. Бушем. Джон Атлі, який представ-

(*Закінчення на стор.* 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна не може гаяти час

ВАШІНҐТОН. — До проведення позачергових парляментських виборів в Україні залишилось менше трьох місяців. Питання про те, наскільки ефективно ці вибори зможуть вплинути на подальший демократичний розвиток української держави, висвітлив американський експерт – колишній Посол США в Україні Стівен Пайфер. На його думку, Україні потрібні заплановані вибори для того, щоб відновити леґітимність та довіру до державних структур. С. Пайфер зазначив: „На моє переконання, важливим є те, щоб ці вибори відбулись чесно та прозоро. Україні треба, щоб як міжнародні, так і вітчизняні спостерігачі за цими виборами сказали, що вони були такими ж відкритими та чесними, як парляментські вибори березня 2006 року, або навіть кращими. Оскільки Україні треба показати, що, незважаючи на політичну кризу, країна таки рухається вперед – з точки зору консолідації демократичних інституцій. Якщо цього не трапиться, я думаю, люди почнуть запитувати: чи не відбувається реґрес у царині демократії в Україні після виборів? Українські провідники повинні розуміти, що вони втратили час за останні п'ять-шість місяців у зв'язку з невизначеністю під час формування уряду. Україна не може собі дозволити так втрачати час. Тому я думаю, що після виборів, після формування уряду, Президент та прем'єр-міністер повинні докласти зусиль і за підтримки з боку Верховної Ради зформувати програму дій, яка б дала можливість Україні рухатись вперед і використати існуючі можливості". *(„Голос Америки")*

У Києві триває акція проти депутатської недоторканости

КИЇВ. — Бльок „Наша Україна" - Народна самооборона» проводить на Европейській площі у Києві акцію за скасування депутатської недоторканости. В акції беруть участь представники першої десятки бльоку: Юрій Луценко, В'ячеслав Кириленко, міністер оборони Анатолій Гриценко та міністер закордонних справ Арсеній Яценюк. Ю. Луценко, який очолив першу десятку бльоку „Наша Україна-Народна самооборона", 24 липня заявив, що скасування депутатської недоторканости – головний захід для покращення життя в Україні: „Покращання нашого життя можливе лише тоді, коли політики будуть боятися народу. Для цього треба зняти депутатську недоторканість. Сьогодні ми потребуємо народної підтримки. Хочете краще жити – поставте свій підпис під вимогою скасувати депутатську недоторканість. Вимогою, щоб ваші майбутні депутати служили людям, а не своїм вождям і паханам". Учасники заявили, що по всій країні будуть створені ініціятивні групи збору підписів на підтримку оголошеної Президентом Віктором Ющенком вимоги про скасування депутатської недоторканости у Верховній Раді нового скликання. В. Кириленко висловив сподівання, що акція досягне поставленої мети. *(ББС)*

О. Мороз найбільше втратив довіру серед українців

КИЇВ. — Партія Реґіонів веде перед у довір'ї до себе з боку громадян, – це стверджує центр „Соціяльний моніторінґ" й Український інститут соціяльних досліджень. Дані дослідження свідчать, що Партії Реґіонів довіряють 43.3 відс. опитаних, бльокові Юлії Тимошенко – 34 відс., бльокові „Народна Самооборона" – 29.4 відс., бльокові „Наша Україна"– 30.6 відс., Комуністичній партії –25.9, Соціялістичній партії – 22.9 відс. Разом з тим, у СПУ найвища норма недовіри, яка становить 69.9 відс. У Партії Реґіонів цей показник найнижчий порівняно з іншими партіями й бльоками, включеними в анкету, їй не довіряють 52.2 відс. опитаних. Дослідження проводилося 10-18 липня, соціологи опитали 2,014 осіб віком від 18 років. *(„Українська правда")*

В. Янукович залучає до себе космонавта

ЧЕРНІВЦІ. — Першого космонавта незалежної України, буковинця Леоніда Каденюка на конференції Чернівецької облорганізації Партії Реґіонів обрано делеґатом партійного з'їзду від Буковини, – заявив 24 липня голова Чернівецької облорганізації Партії Реґіонів Микола Романюк, зазначивши, що Л. Каденюк нині не є членом НДП, і входить до політради Партії Реґіонів. Разом з тим він заявив, що, на його думку, „Л.Каденюк високо підніс образ України у світі" та ефективно працював як народний депутат парляменту попереднього скликання у своєму окрузі на Буковині. Л. Каденюк був обраний народним депутатом Верховної Ради у 2002 році. На час обрання він був членом НДП і представляв бльок „За єдину Україну", провідником якої був Володимир Литвин. У 2006 році він кандидував до парламенту у першій п'ятірці бльоку В. Литвина. *(УНІАН)*

В. Ющенко подякував А. Меркель за підтримку

ФЛОСЕНБЕРҐ, Німеччина. — Президент України Віктор Ющенко позитивно оцінює результати переговорів щодо поглибленої угоди Україна – ЕС, висловивши вдячність Федеральному канцлерові Німеччини Анджелі Меркель за активну підтримку України в цьому процесі. На цьому глава української держави наголосив під час зустрічі з федеральним міністром закордонних справ ФРН Франком-Вальтером Штайнмаєром, що відбулася 22 липня на території колишнього концтабору „Флосенберґ". В.Ющенко висловив сподівання, що під час наступної зустрічі Україна – ЕС восени цього року в Києві будуть досягнуті й закріплені відповідні домовлености. Сторони також обговорили питання інтеґрації України до Евросоюзу. У свою чергу, Ф.-В. Штайнмаєр підкреслив, що Німеччина й надалі докладатиме зусиль, аби праця над поглибленою угодою з Україною просувалася успішно. Він запевнив В. Ющенка в тому, що як керівник зовнішньополітичного відомства прагне витримувати терміни чергових українсько-німецьких політичних консультацій на найвищому рівні. Ф.-В. Штайнмаєр також висловив вдячність українському Президентові за його участь у відкритті музею Меморіяльного комплексу „Флосенберґ". У цьому концтаборі з грудня 1944 року по 23 квітня 1945 року перебував в ув'язненні його батько – Андрій Ющенко. Виступаючи на відкритті музею, Президент України зазначив, що схиляє голову перед кожним загиблим у цьому таборі і перед тими, хто залишився живим. На відкритті музею разом з Віктором Ющенко були його дружина, діти та рідний брат. *(УНІАН, Радіо „Свобода")*

Україна і Польща створили коаліцію підприємців

ВАРШАВА, Польща. — 23 липня у Варшаві міністер економіки, президент Українського союзу промисловців та підприємців Анатолій Кінах та президент Конфедерації польських працедавців Анджей Маліновський підписали Угоду про створення коаліції підприємців на підтримку проведення „Евро – 2012", – повідомили у прес-службі міністра економіки.„Проведення турніру такого маштабу покладає на наші держави велику відповідальність, і ми повинні зробити все від нас залежне, щоб успішно підготуватися до проведення фінального футбольного турніру чемпіонату Европи у 2012 року в Україні та Польщі", – наголосив А. Кінах. Під час зустрічі сторони також відзначили помітні зрушення, що відбуваються у сфері інвестиційного співробітництва. Якщо за 2005 рік в Україні було зареєстровано 46 млн. дол. польських інвестицій, то у 2006 році втричі більше – 141 млн. дол. А. Кінах наголосив, що Україна приділяє велику увагу створенню привабливих умов для польських інвесторів і забезпеченню всім суб'єктам інвестиційної діяльности, незалежно від форм власности та господарювання, рівних прав. *(УНІАН)*

Україна стурбована рішенням Росії вийти з договору

КИЇВ. — Призупинення Росією участи в угоді про звичайні озброєння в Европі викликало стурбованість в Україні. Про це заявив 18 липня заступник голови президентського Секретаріяту Олександер Чалий. За його словами, „це створює значні занепокоєння щодо національної безпеки України". Як повідомив О. Чалий, найближчим часом українська сторона плянує провести консультації з Росією та іншими сторонами угоди, аби знайти рішення, яке ґарантувало б національну безпеку України. Раніше з критикою рішення Російської Федерації вийти з угоди виступив міністер закордонних справ України Арсеній Яценюк, який назвав це рішення „не найкращим". Директор Інституту зовнішньої політики Григорій Перепелиця сказав, крок Росії є демаршем, що підриває механізм стабільности в Европі: „Вихід з договору – це демарш в бік США і европейських країн, особливо країн НАТО. Тому що з закінченням „холодної війни" були встановлені механізми контролі над озброєннями. Філософія цього договору була логічним продовженням Гельсінського процесу розрядки і миру в Европі. І цей договір виник з метою не допустити аґресії з жодного боку – ні з боку Радянського Союзу, ні з боку НАТО. І тому були обмежені саме наступальні озброєння, створений паритет між країнами НАТО і Радянського Союзу. Паритет у звичайних озброєннях – наступальних, як танки, бойові літаки, гармати, бойові броньові машини – саме це є елементи основної наступальної сили. Якщо Росія виходить з договору, то вона, звичайно, підриває цей механізм стабільности в Европі". Як каже Г. Перепелиця, з боку Росії це прояв силової політики – знак, що вона прагне знову домінувати в Европі. А для України, вважає експерт, це має стати ще одним арґументом на користь швидшого приєднання до евроатлантичної системи безпеки: 14 липня російський Президент Володимир Путін своїм указом призупинив участь РФ у договорі про звичайні збройні сили в Европі. Про своє занепокоєння таким кроком заявили керівники країн НАТО і Европейського союзу. Договір про обмеження звичайних озброєнь у Европі був підписаний 1990 року в Парижі між країнами НАТО і Організацією Варшавського договору. *(„Голос Америки")*

Р. Богатирьова не бачить альтернативи вступові до ЕС

ВАШІНҐТОН. — У Центрі Вудро Вілсона один з провідників Партії Реґіонів (ПР) Раїса Богатирьова 17 липня виступила з лекцією „Сьогоднішній політичний клімат в Україні". Вона звернулася до представників американської громадськости та української діяспори зі своїм баченням викликів, які стоять перед Україною. Р. Богатирьова розповіла, що одним з завдань її приїзду до Вашінґтону є можливість познайомитися з представниками влади США, громадських організацій, української діяспори та представити точку зору ПР на політичні процеси в Україні. Р. Богатирьова зокрема зазначила: „Мені хотілося б розвіяти той міт, який склався навколо нашої партії як політичної сили, яка представлена бандитами, людьми, які не вболівають за українську націю і державу, які не долучаються сьогодні до виконання національних програм". Один з стереотипів щодо зовнішньополітичних орієнтацій ПР був підданий сумніву вже безпосередньо під час лекції: „Я не бачу альтернативи приєднанню України до Евросоюзу". Також Р. Богатирьова розповіла, що перед виїздом до США вона мала тривалі розмови як з Президентом Віктором Ющенком, так і з прем'єр-міністром Віктором Януковичем щодо взаємин України та НАТО. У висліді було досягнуто порозуміння: „Ми вирішили зобов'язати владу проводити роз'яснювальну працю, давати об'єктивну інформацію населенню, щоб воно могло саме зробити правильний вибір". Народ має визначитися під час референдуму. *(„Голос Америки")*

НА ТЕМИ ДНЯ

Не проти всіх і не за всіх...

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – „Свіжий вітер" в українському політичному житті: Андрій Данилко, відомий і популярний – особливо в Росії – як „Вєрка Сердючка", який на останньому конкурсі Евробачення посів друге місце, вирішив створити власний передвиборний бльок і брати у часть у позачергових парляментських виборах 30 вересня. В Україні цю „зірку" не всі святкують і там він своїм блазнюванням, яке абсолютно випадає з обидвох кіл української культури, як елітної, так і народної, справедливо заслужив собі точніше „артистичне" ім'я: Вєрка Смердючка. Але „майже перемога" на Евробаченні додала йому надхнення, й Андрій зметикував, що має зручну нагоду прослизнути у велику політику. Бльок його називатиметься відповідно до сценічного креда Вєрки: „Проти всіх". А. Данилко чомусь вважає, що українське суспільство розчароване всіма без винятку політичними і державними діячами країни, тому, на його думку, програма „Проти всіх" добре відповідатиме загальним настроям і матиме успіх. Дуже сумніваємося, що Україна потребує такої „програми".

Говорити про загальне розчарування – означає спрощувати і ситуацію, і самих громадян, недооцінювати їхню політичну зрілість, натякати на те, що вони поверхово, одними тільки емоціями, сприймають суспільні події і явища. Насправді люди в Україні здають собі справу з того, що відбувається довкола них – й саме тому сьогодні мало розчарованих політикою, що вчора було мало зачарованих нею. По-друге, розчарування політикою і політиками зовсім не означає розчарування життям. Швидше навпаки: з безперервної міжпартійної гризні за владу і за доступ до грошових потоків пересічний українець взяв найкращу науку – залежати від самого себе, від власної голови і власних рук. З усією очевидністю можна стверджувати: життя в Україні змінюється, розвивається, світліє знизу, а не зверху. А це, в свою чергу, неминуче змінить владу, її професійну і моральну якість. Вже змінює. Подивімося, як гарячково, навперебій всі чільні партійні діячі суєтяться тепер, шукаючи підтримки в народі, які сміливі новації пропонують, як обіцяють навіть зректися депутатської недоторканости. Бо неможлива політика без активної участи всього суспільства.

Але також ледве чи можливий поступ суспільства без політики, поза нею. Тому якась цілком нова сила має прийти і відновити політичні зацікавлення в народній масі. Бо вже є тривожні познаки апатії, навіть серед молоді. Професор-економіст Юрій Губені розповідає у „Львівській газеті" (23 липня) про висліди власного опитування серед студентської молоді Львова. Отож 93 відс. опитаних відповіли, що їхнє ставлення до всіх без винятку партій значно погіршилося після виборів 2006 року, 75 відс. студентів зізналися, що не мають ніякого бажання брати участь в політичному житті, 28 відс. голосів звелося до позиції: жодна політична партія не є авторитетною. А коли студентів попросили створити одне гасло дня, то ним стало: „Політики – ганьба України!". Так і хочеться сказати: не спрощуйте! Не чешіть усіх під один гребінець, навіть у теперішньому парляменті далеко не всі ганьбили Україну. Інша річ, що немудрий виборчий закон поставив на перший плян партії і їхні списки, людські ж особистості з їхніми характерами і переконаннями залишаються в тіні, про них виборець мало знає. Натомісць партії у взаємному поборюванні справді опиняються мовби на одній дощці – їх тяжко розрізнити. А об'єктивної соціології в Україні нема, тому різні опитування дають різні результати – в залежності, хто їх замовляє і хто платить. Цю „цікаву" соціологію аналізує в статті для УНІАН (23 липня) політолог Антон Зікора: „Соціологи представили громадськості рейтинги політичних сил. Дані повні суперечностей. Так, згідно з одними дослідженнями, за БЮТ готові віддати голоси 15.5 відс. виборців, з іншими – 28.8 відс.. Одні кажуть, що у ВР переможуть донецькі з червоними, інші – що переможцями будуть помаранчеві...".

І все ж найбільші передвиборні надії – не на партії, а на свідомість українського суспільства, яке навіть в цих заплутаних, неясних обставинах голосуватиме не „проти всіх" і не за всіх, а за тих, чий прихід у парлямент означатиме подалання прірви між владою і народом.

Петро Часто

Щедрий дарунок кредитівки

Зліва: заступник президента УККА Ліза Сонна, президент і головний екзекутивний службовець „Самопомочі" Богдан Курчак, виконавчий директор УККА Тамара Ґалло Олексій під час передання пожертви.

ВАШІНҐТОН. – У відповідь на прохання Української Національної Інформаційної Служби (УНІС), Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч" в Ню-Йорк пожертвувала 10 тис. дол. на працю УНІС з нагоди 30-ої річниці цього бюра. УНІС та УККА висловлюють щиру подяку Дирекції „Самопомочі" за цей княжий дар. Ця підтримка уможливлює нам краще та ефективніше представляти інтереси нашої громади у Конґресі США, адміністрації Президента та уряді. Ми високо цінуємо активну участь наших фінансових установ у громадському житті та їхнє розуміння важливости громадських організацій для захисту української ідеї у Вашінґтоні. Ми надіємось що наша співпраця триватиме і надалі.

УНІС

Доки грім...

(***Закінчення зі стор.*** 1)

інформації". Потерпілі ж побоюються, що вони не отримають жодної компенсації за втрачене здоров'я, а їхній стан розцінять як побутове захворювання і загострення давніх хвороб.

Населення, зачувши про аварію, почало розкуповувати мінеральну воду, хліб, і активоване вугілля. Головний санітарний лікар України Сергій Бережнов заявив на Радіо „Свобода": „Хтось сказав, що необхідно пити активоване вугілля, і люди його розкупили в аптеках. Активоване вугілля вживати просто так – це теж небезпечно. Навіщо воно населенню, я не знаю". А причина зрозуміла: люди не дістали належної інформації від фахівців про фосфор, про те, що тепер можна їсти і пити, то й почали прислухатися до безвідповідальних порад.

Відразу після аварії на місце виїхав віце-прем'єр-міністер України Олександер Кузьмук, призначений керівником урядової комісії з ліквідації її наслідків. Офіційна інформація адміністрації зарясніла оптимізмом, хоча у 14 населених пунктів й далі довозять воду, а для Буського району, на території якого зійшли з рейок цистерни, додатково виділено автомобілі з хлібом.

Президент України Віктор Ющенко 20 липня теж прибув на залізницю, де ознайомився зі станом справ на місці аварії, зустрівся з мешканцями, запевнив їх, що з боку держави зараз вживаються всі заходи для ліквідації наслідків аварії та наголосив, що винні будуть покарані. А от голова Львівської обласної ради Мирослав Сеник не зволів перервати свою відпустку у зв'язку з надзвичайною катастрофою в області. Депутати обласної ради не зібрались на позачергову сесію, щоб допомогти людям, своїм же виборцям.

Після того ж, як рятувальники піднімуть усі цистерни, необхідно буде провести рекультивацію ґрунту (збудувати греблю, випомпувати воду з подальшим вилученням фосфору, зняти шар землі і засипати новий), відремонтувати колію. Тисячу дітей шкільного віку вже відіслали на оздоровлення в інші реґіони України. Мали б виїхати і матері з немовлятами, а щодо вагітних жінок — жодної інформації. Загалом плянують оздоровити 5 тис. дітей, але цифра може зрости до 12 тис.

Що буде з фосфором? Міністер з надзвичайних ситуацій Нестор Шуфрич повідомив 21 липня, що вантаж жовтого фосфору належить голяндській компанії і що його повернуть до Казахстану територією Росії. Але директор заводу „Казфосфат" Кайрат Шотбаков заявив, що фосфор уже не є власністю цього підприємства, оскільки його перекупив перевізник – форма „Кромфотум". За словами Н.Шуфрича, сума збитків, завданих техногенною залізничною аварією на Львівщині, вже перевищила 10 млн. грн.

Хто винен? 23 липня міністер транспорту і зв'язку України Микола Рудьковський висловив припущення, що причиною аварії вантажного потягу під Львовом міг бути технічний стан цистерн: вони були перевантажені, а також в окремих цистернах був недостатній рівень води. „Казфосфат" 24 липня заперечив звинувачення в технічній несправності цистерн, які перевозили жовтий фосфор.

Генеральний директор „Укрзалізниці" Володимир Козак оголосив надзвичайний стан у сфері безпеки перевезень. „Укрзалізниця" розробляє заходи для уникнення перевезення небезпечних вантажів місцями великого скупчення людей. До завершення розслідування причин аварії перевезення жовтого фосфору в Україні заборонено.

Отже, після аварії „заворушилися" усі служби, причетні до забезпечення безпеки перевезень, інформації населення. Але чому ж таку активність виявлено тільки після аварії? Видається, що в Києві усе ще діє примовка: „Доки грім на гряне, дядько не перехреститься".

Відзначення...

(***Закінчення зі стор.*** 1)

ляв Фундацію ім. Фріди Атлі, поінформував учасників про свою візиту в Росію минулого року для фільмування документального фільму про концентраційні табори у Сибіру. Він також заявив, що демократичний рух в Росії уповільнюється, а антиамериканські настрої є надзвичайно сильними. Свен Креймер, колишній урядовець та член декількох адміністрацій, заявив, що ситуація в Росії викликає занепокоєння і потребує постійної уваги.

Ребека Ґеґелін, віце-президент фундації „Спадщина", розповіла про надзвичайний випадок, коли вона стала свідком того, як 27 кубинців приплили до фльоридського берега, втікаючи від жорстокого режиму Кастро. Р. Ґеґелін наголосила, що ми повинні продовжувати працю для подолання порушень прав людини на Кубі.

Ед Пріола, який відповідає за створення віртуального Музею жертв комунізму, поінформував учасників про цей проєкт. Початкова версія музею буде відкрита 1 травня 2008 року. „Ми повинні зберегти докази злочинів комуністичних режимів для майбутніх поколінь", – заявив Е. Пріола.

Майкл Раян виступив від імені Посла Лева Добрянського, який не зміг взяти участь у відзначенні за станом здоров'я. Д-р Л. Добрянський наголосив на важливості відзначення 75-ої річниці українського Голодомору-геноциду в наступному році. М. Раян від імені д-ра Л. Добрянського закликав продовжувати працю з оборони прав людини у світі.

Учасники полуденку подякували д-рові Едвінові Фулнеру, президентові фундації „Спадщина," за щедру допомогу у проведенні цієї імпрези.

УНІС

АМЕРИКА І СВІТ

Т. Блейр на Близькому Сході

ЄРУСАЛИМ. — Колишній прем’єр-міністер Британії Тоні Блейр у своїй новій ролі посланця миру на Близькому Сході заявив 24 липня, що не все втрачено. На Західньому березі, в місті Рамала, він провів переговори з Президентом Палестини Махмудом Абасом та прем’єром Саламом Фаядом. А дещо раніше Т. Блейр зустрівся з Президентом Ізраїлю Шімоном Перезом. На прес-конференції в Єрусалимі близькосхідній посланець заявив, що метою його подорожі було слухати, вбирати інформацію та аналізувати. А сам Ш. Перез сказав, що він не може собі уявити кращої людини на цій посаді, ніж Т. Блейр, яка б так добре вирішувала складні питання. Тим часом екс-прем’єр Британії проводить переговори з прем’єр-міністром Ізраїлю Єгудом Олмертом. Його бюро називає подорож Т. Блейра „ознайомлювальною поїздкою“, під час якої він хоче вислухати позиції ізраїльтян і палестинців щодо ключових проблем. *(„Голос Америки“)*

Тисячі людей вражені повінню в центрі Англії

ЛОНДОН. — Повінь у Британії, яка змусила тисячі людей покинути домівки, може збільшитися, якщо з берегів вийдуть річки Северн і Темза. Британський прем’єр-міністер Ґордон Бравн 23 липня провів термінову нараду уряду з огляду на те, що потужні повені і надалі завдають шкоди центральним районам Англії, а також Вейлсу. Він пролетів на гелікоптері над ураженими районами. До одного з найбільш уражених міст були відряджені військові для допомоги місцевим мешканцям. Аґенція з довкілля попереджає, що рівні води можуть перевищити рівні 1947 року, коли в Британії сталася руйнівна повінь. 150 тис. осіб у графстві Ґлостершир опинилися без питної води через те, що було затоплено водоочисну станцію. Десятки тисяч будинків не мають електрики. Страхові компанії оцінюють збиток у два млрд. фунтів. Тим часом синоптики прогнозують нові дощі. Лунають застереження, що річкові системи захисту можуть просто не витримати навантаження. Британський міністер довкілля Гіларі Бен підкреслила, „Ми маємо справу з надзвичайно великими обсягами води, яка проходить через системи, і ніхто не може ґарантувати, що не буде подальших затоплень, оскільки вони будуть, і це може позначитися на інфраструктурі“. *(ББС)*

Вибух паропроводу в Ню-Йорку

НЮ-ЙОРК. — У Мангетені в Ню-Йорку 18 липня стався вибух, через який були евакуйовані мешканці кількох вулиць, будівель та залізнична станція Ґренд-Сентрал. Вибух на 43-ій вулиці та Лексінґтон-авеню стався через те, що розірвалася труба, якою подавалася пара. Офіційні урядовці запевняють, що то не був акт тероризму. Одна особа загинула і більше десяти зазнали поранень. З них двоє перебувають у критичному стані. Телеканали показували, як між хмаросягами здіймалися великі стовпи пари. Свідки розповідають, що це нагадувало виверження вулкану. Посеред Лексінґтон-авеню залишилася вирва діяметром 20 метрів. Мільйони тонн пари щоденно подаються підземним магістральним трубопроводом під вулицями Ню-Йорку. Пару використовують для опалення та остуджєння тисяч будівель. Підземну трубу під Мангетеном проклали понад 80 років тому. *(ББС)*

У Польщі проголосили жалобу

ВАРШАВА, Польща. — У Польщі 23 липня проголосили триденну національну жалобу за майже 30 поляками, що загинули в автокатастрофі у Франції. На державних будівлях приспущені прапори, скасовані розважальні заходи, у тому числі концерт Рода Стюарта, запланований на 24 липня. Понад 20 пасажирів автобуса перебувають у лікарнях Франції, 15 з них – у важкому стані. Місце катастрофи 22 липня відвідали Президент Польщі Лех Качинський і французький Президент Ніколя Саркозі. Польський прем’єр-міністер Ярослав Качинський пообіцяв виділити з державного бюджету кошти на допомогу сім’ям потерпілих. Вранці на місце аварії президентським літаком вирушили сім’ї загиблих і потерпілих. Польський автобус з півсотнею паломників повертався до Польщі через французький Ґренобль. Автобус спускався гірською дорогою зі святині „Notre Dame de la Salette“, де у XIX столітті двом місцевим дітям явилася Діва Марія. Французькі рятувальники кажуть, що водій автобуса не впорався з керуванням на стрімкому і складному спуску. Автобус проламав захисну огорожу, впав у прірву глибиною 30 метрів і загорівся. Президент України Віктор Ющенко від імені народу України та від себе особисто висловив співчуття президентові Республіки Польща Л. Качинському у зв’язку з аварією польського автобуса. *(Радіо „Свобода“)*

У Лівії звільнено болгарських медсестер

ТРІПОЛІ, Лівія. — Засуджених у Лівії п’ятьох болгарських медсестер і палестинського лікаря звільнено. Повідомляється, що 24 липня зранку вони відлетіли французьким літаком з Тріполі до Софії. Звільнення стало можливим завдяки зусиллям дружини французького Президента Сесилії Саркозі та Комісара ЕС з зовнішніх взаємин Беніти Фереро-Вальднер, які досягли домовлености з лівійським провідником Муамаром Кадафі. У Лівії болгарок та палестинця, який отримав болгарське громадянство, визнали винними у навмисному зараженні сотень дітей вірусом СНІДу. Минулого тижня смертний вирок було замінено довічним ув’язненням. Родичі заражених отримали компенсації в розмірі 1 млн. дол. на кожну дитину. („*Німецька хвиля*“)

Постанова польського Міністерства праці

ВАРШАВА, Польща. — Польща оголосила про лібералізацію правил прийняття у себе на працю громадян України, Росії та Білорусі. У постанові польського міністерства праці мовиться, що від 20 липня громадяни трьох названих країн мають право працювати в Польщі до шести місяців на рік без спеціяльного дозволу. Протягом останніх років з Польщі, у свою чергу, на роботу до Західньої Европи виїхали сотні тисяч польських громадян. *(Радіо „Свобода“)*

Президентом Індії вперше стала жінка

НЮ-ДЕЛІ, Індія. — Президентом Індії вперше в історії країни обрана жінка – 72-річна Пратібха Патіл, оголосила в суботу, 21 липня, після підведення підсумків голосування, виборча комісія Індії. П. Патіл, що до цього займала посаду губернатора штату Раджастхан на заході Індії, вже багато років є членом партії Індійський національний конґрес (ІНК). У різні роки П. Патіл тримала портфелі міністра житлового будівництва, соціяльного розвитку, туризму свого штату зі столицею в Мумбаї. Після цього вона була обрана до Верхньої палати індійського парляменту від ІНК. До початку політичної кар’єри працювала юристом. Президент в Індії виконує в основному церемоніяльну ролю, будучи ґарантом дотримання демократичних норм, і не володіє реальною виконавчою владою. Все ж при цьому голова держави є верховним головнокомандуючим, має право ввести надзвичайний стан і затверджує прем’єр-міністра. Президента обирає терміном на п’ять років Виборча колеґія, що складається з депутатів обох палат індійського парляменту, законодавчих зборів штатів і союзних територій. Вага депутатського голосу обчислюється в балах і визначається кількістю жителів, яких представляє народний обранець. Діючий президент Індії 75-річний Абдул Калам, відомий також як батько індійської ракетно-космічної програми, залишив свою посаду 24 липня. *(„Кореспондент“)*

Нову книгу про Гарі Потера хапають з полиць

ЛОНДОН. — У Британії опівночі 21 липня в продаж надійшла сьома і остання книга про Гарі Потера „Harry Potter and the Deathly Hallows“. Публікація останньої книги Дж. К. Ролінг, назву якої можна перекласти як „Гарі Потер та реліквії смерти“ розпочала заплановану продаж рівночасно у 93 країнах. Представники британських книгарень стверджують, що понад чверть млн. читачів Гарі Потера прийшли опівночі, аби першими отримати примірник книги. Джоан Ролінґ, яка опівночі роздавала автографи під час презентації книги в Природничому музеї в Лондоні, застерегла, що деякі читачі можуть бути засмучені, коли прочитають останню книгу. Автори перших оглядів книги називають її захоплюючою, хоч і сумною, і кажуть, що від неї важко відірватися. Іван Малкович, власник київського видавництва „А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА“, яке володіє ексклюзивними правами на випуск „Гарі Потера“ українською мовою, підтвердив, що плянує влаштувати презентацію нової книги восени. Як повідомляють, українське видавництво продало 700 тис. примірників шести книг про Гарі Потера. *(ББС)*

Росія висилає чотирьох британських дипломатів

МОСКВА. — Росія оголосила 19 липня, що вишле з країни чотирьох британських дипломатів. Це стало відповіддю на дії Лондону, який раніше цього тижня ухвалив рішення про вислання чотирьох співробітників російського посольства. Такий крок британських властей був зумовлений відмовою Москви видати Андрія Лугового, головного підозрюваного у вбивстві колишнього аґента КҐБ Олександра Литвиненка. Міністерство закордонних справ Росії застерегло, що останні заяви британського уряду роблять неможливою подальшу співпрацю з Британією у війні з тероризмом. Речник російського МЗС додав, що Москва призупиняє видання віз британським офіційним особам. *(ББС)*

Північна Корея відключила усі п’ять атомних комплексів

КУАЛА ЛУМПУР, Маляйзія. — Північна Корея відключила, за даними Міжнародного аґентства з атомної енергії МАҐАТЕ, усі п’ять атомних комплексів на АЕС у Йонбені. У такий спосіб зроблено важливий крок до припинення атомної програми КНДР, заявив 18 липня у столиці Маляйзії голова МАҐАТЕ Мохамед Ель Фарадей. Він виступив напередодні початку 18 липня в Пекіні шестисторонних переговорів з проблеми атомної програми Північної Кореї. У переговорах брали участь окрім КНДР ще Південна Корея, США, Китай, Росія та Японія. *(УНІАН)*

Учені назвали вид спорту, найкорисніший для здоров’я

ВАШІНҐТОН. — Американські фахівці під час вивчення впливу різних видів спорту на здоров’я людини, прийшли до висновку, що ходьба – найефективніший і найбільш корисний вид спорту. Як повідомив 18 липня редактор медичного журналу „Mayo Clinic Proceedings“ Джеймс Левін, ходьба корисна усім без винятку. „Вам зовсім не обов’язково купувати абонемент у фітнес-клюб, не треба постійно контролювати пульс. Просто вимкніть телевізор, підніміться з дивана і підіть прогулятися“, – радить він. Дж. Левін додає також, що сидячий спосіб життя підвищує рівень холестерину, він шкідливий для спини і для м’язів. І чим менше людина сидить, тим краще вона чинить для свого здоров’я. Під час досліджень було доведено, що ходьба покращує артеріяльний тиск, стан судин і суглобів, а також позитивно впливає на психічне здоров’я. А висліди нового дослідження, що було проведене японськими вченими, показують, що інтенсивна ходьба також запобігає підвищенню артеріяльного тиску в людей старшої вікової категорії. *(„Кореспондент“)*

Делеґація Гельсінкської комісії відвідала Україну

Делеґація Гельсінкської комісії Конґресу під час відвідин на Чорнобильській АЕС.

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Від 5 до 9 липня у Києві перебувала делеґація Комісії з безпеки і співробітництва в Европі (Гельсінкська комісія Конґресу США). У її складі були конґресмен Алсі Л. Гейстінґс (голова, Дем.-Фльорида), сенатор Бенджамін Кардін (співголова, Дем.-Мериленд), голова парляментської більшости Стені Гоєр (Дем.-Мериленд) – колишній голова комісії і керівник делеґації Конґресу на 16-ій сесії Парляментської асамблеї Організації безпеки і співробітництва у Европі. Також в делеґації були члени Палати Представників Роберт Б. Едерголт (Респ.-Алабама), Дж. К. Батерфілд (Дем.-Північна Керолайна), Майк МекЕнтайр (Дем.-Північна Керолайна), Люїз МекЕнтош-Слотер (Дем.-Ню-Йорк), Кристофер Г. Смит (Респ.-Ню-Джерзі) і Ґілда Л. Соліс (Дем.-Каліфорнія), представники комісії Марсі Каптур (Дем.-Огайо), Доріс Мацуї (Дем.-Каліфорнія), Майкл МакНолти (Дем.-Ню-Йорк), Ґвен Мур (Дем.-Висконсин).

Делеґація на чолі з конґресменом Алсі Л. Гейстінґсом (справа) у Бабиному Яру.

Делеґація зустрілася з Президентом України Віктором Ющенком, який зосередив увагу на подальшій европейській, евроатлантичній інтеґрації і вирішенні політичних проблем. Йдеться про просування України до Европейського союзу та НАТО, майбутні вибори до Верховної Ради і вдосконалення політичної реформи.

Президент підкреслив, що приєднання України до евроструктур „є ключовим національним пріоритетом“. Також він зазначив, що є багато факторів, які ускладнюють цей шлях, одним з яких є політичний. На думку Президента, спекуляції в політичних колах не є суперечностями всередині нації. „У нації немає такого загостреного сприйняття проблеми Схід-Захід, як вона представлена на політичному рівні“, – підкреслив В. Ющенко.

Делеґація відвідала Меморіял в пам’ять жертв Голодомору 1932-33 років, вшанувала пам’ять жертв Бабиного Яру, побувала в Чорнобилі.

Комісія з безпеки і співробітництва у Европі (Гельсінкська комісія Конґресу США) утворена в 1975 році. До неї входять по дев’ять осіб з Сенату і Палати Представників, по одній – від Держдепартаменту, департаментів оборони і торгівлі.

Перед Меморіялом жертв Голодомору (зліва) конґресмен Стені Гоєр, Евгенія Далас – американка українського походження, яка пережила Великий Голод, сенатор Бенджамін Кардін і конґресмен Майк МекЕнтайр.

Україна не шанує своїх героїв

Від перших днів відновлення незалежної Української держави одним з головних нарікань з боку національно-демократичних кіл України, як і в організованій діяспорі, було те, що при владі фактично залишилися колишні – тільки перефарбовані – совєтські чиновники, які або не знали правдивої історії свого народу, або були навчені грубо перекручувати і фальшувати її. Тому не було дивом, що справжніх героїв України не тільки не вшановували, а ще й очорнювали їхні почини та життєві жертви.

Прямим спадком совєтської пропаганди було те, що в перші роки незалежности все ще заперечувалась найбільша трагедія нашого народу – Голодомор в Україні 1932-33 років. Виглядає дивним, що, замість суду над конкретними злочинцями – комуністами, було офіційно відновлено діяльність Комуністичної партії, незважаючи на те, що вона здійснила найтяжчі злочини в історії людства. Ця політика „самозбереження“ також сприяла подальшому розвиткові таких совєтських інституцій в Україні, як Церква Московського патріярхату, а також збереженню впливу московської „п’ятої колони“ у різних варіянтах.

Сьогодні, через 16 років, українська Україна – це все ще тільки сподівання. Дійсність виявляється іншою. Голова розпущеної Верховної Ради України – це колишній партійно-радянський чиновник, який не вірить, що приватна власність повинна бути основою капіталу у державі. Прем’єр-міністр держави – діяч з кримінальною судимістю – фальсифікував вибори 2004 року, а в листопаді 2006 року виступав проти проєкту резолюції у Верховній раді, що Голод 1932-33 років був геноцидом проти українського народу. Декілька міністрів взагалі не володіють українською мовою. Голова парляментської Комісії людських прав – комуніст, заступник прем’єр-міністра з гуманітарних питань – україножер, зорієнтований на Росію, виступає проти втілення української мови і культури в кіно, книговидання тощо. Головний державний архіваріюс пропонує закрити архіви історії нашого Голодомору.

Недавно в Україні відбулося відзначення 100-ліття від дня народження одного з найбільших героїв нашого народу – Романа Шухевича, леґендарного Командира УПА, який любив свій народ так жертовно, що віддав за нього своє життя. Річ певна, ніхто й не сподівався участи вищезгаданих одіозних представників влади у цьому відзначенні. Віцепрем’єр-міністр з гуманітарних питань Дмитро Табачник на запитання, як він ставиться до цих відзначень, відповів: „З огидою. Я вважаю їх проведення ганьбою українського суспільства“. Та додав наклеп на Шухевича, назвавши його „офіцером, який одержував з рук Гітлера вищі бойові нагороди“.

Цей самий наклеп висунув раніше головний комуніст Петро Симоненко на сесії Верховної Ради 30 травня ц. р. В той час з Інституту історії України НАНУ повідомили, що Р. Шухевич не мав жодної нацистської нагороди, тим паче з рук Гітлера. Про це мусів знати „історик“ Д. Табачник. Одначе, йому ближча брутальна брехня комуніста П. Симоненка. За таку провокацію у нормальній державі його б зняли з посади. На жаль, Україна досі – не нормальна держава.

Відзначення 100-річчя від народження Р. Шухевича не відбулися на тому рівні, на який заслуговує ця великоформатна історична особистість. Про що вже говорити, коли навіть не брали участи у цих торжествах націонал-демократичні політичні провідники в Україні, крім хіба провідників двох національно-демократичних виборчих бльоків, що на останніх виборах у 2006 році здобули перемогу завдяки власне тому населенню України та громадян України в діяспорі, які вважають Романа Шухевича-Тараса Чупринку героєм України.

А вже найбільше болить те, що й Президент України теж не взяв участи у відзначеннях, хоч видав указ з нагоди самої річниці, і фактично не був би сьогодні президентом без підтримки тієї патріотично наставленої частини населення.

Не маю наміру когось осуджувати. Кожен має власне сумління. Тому звертаюся до Президента України Віктора Ющенка, до Юлії Тимошенко, до Юрія Луценка та інших так званих націонал-демократів з запитанням: скажіть, де були ви, коли проукраїнська Україна вшановувала нашого великого героя?

Аскольд Лозинський,
Ню-Йорк, 15 липня

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Уже в перші години роботи поблизу „фосфорного“ потяга журналістам стало зрозуміло, що тут існує дві правди: одна офіційна, чиновницька, друга — проста, людська. Перша торочила, мовляв, населення повністю інформоване, що і як робити. Друга лише черговий раз доводила, що в нашій країні нічого не міняється. Селяни навколишніх сіл, шоковані мовчанкою чиновників, чатували на воротах, прагнучи отримати хоч якусь інформацію про те, яка небезпека нависла над ними і як від того рятуватися“. (*„Україна молода“*)

Середня кляса – опора держави

Запорукою економічного розвитку країн Заходу стало утворення так званої середньої кляси, яка посідає середнє місце в суспільстві між пролетарською біднотою та аристократичними багатіями. Середня кляса – це та кляса, яка живе на свої заробітки, не потребує жодної допомоги від суспільства, добре влаштована. У США, наприклад, достатньо заможних капіталістів, але є й середня кляса, яка ще й розподіляється на кілька категорій: нижча, середня і вища. Нижча – це, як правило, люди, які заробляють некваліфікованими роботами 35-40 тис. дол. на рік. На думку проф. Збіґнєва Бжезінського, це люди, які задоволені своїм статусом, переконані, що зможуть самі вільно керувати своїм життям.

Чи є середня кляса в нинішній Україні? Майже половина українців готова віднести себе до середньої кляси. Але аналітик Радіо „Свобода“ Сергій Грабовський застерігає, що не варто поспішати з радісними емоціями, бо вважати себе середньою клясою ще не означає нею бути. Соціологи, котрі проводили опитування, відзначили, що йдеться лише про суб’єктивні настрої та прагнення. А об’єктивно віднести до середньої кляси можна не більше, ніж 10 відс. українців. Перший критерій належности до цієї кляси – доходи. Середня платня в Україні (близько 1,300 грн. на місяць) недостатня для середньої кляси, бо для забезпеченого життя такою сумою має бути не платня, а дохід на члена сім’ї не менше 2-2.5 тис. грн.

Але це не все. Серед інших економічних критеріїв належности до середньої кляси є наявність нерухомости, предметів довготривалого користування та авта, здатність в житті розраховувати на самого себе, а не на державу з її бюджетом. Важлива також доброякісна вища освіта. І нарешті, достатній вільний час, який дозволяє займатися тим, що зветься приватним і громадським життям. За всіма цими показниками, вважає С. Грабовський, до середньої кляси в Україні навряд чи належить більше, ніж 10 відс. населення.

Позитивним в Україні є прагнення ввійти до середньої кляси. За неофіційною статистикою, нині понад 70 тис. закарпатців перебувають на заробітках за кордоном. Вони побудували житлові будинки, купили авта й мають можливість оплатити дітям вищу освіту. Якщо врахувати, що в середньому в родині заробітчанина троє-четверо членів, то можна вважати, що п’ята частина населення Закарпаття перебуває у розряді середньої кляси. Соціолог Федір Шандор з Ужгородського національного університету вважає, що у людей народжується усвідомлення приналежности до середньої кляси. А людей, котрі мають достатньо матеріяльних благ, важко спокусити дзвінкими, особливо „лівими“ гаслами. Заможна середня кляса вимагає певної економічної, політичної і соціяльної стабільности, а не декляративних ілюзій. Це добре розуміли більшовики, а тому вирубували середню клясу під корінь. Україна, коли хоче йти врівень з державами Заходу, повинна середню клясу плекати. Середня кляса – це щоденна довіра до держави. Це – дуби, а не гриби. Гриби ростуть швидко, а дуби – повільно, але й живуть тисячу років. Для розвитку середньої кляси необхідні створення сприятливого клімату для малих і середніх підприємств, надійний захист дрібних акціонерів, заощаджень, фінансових ресурсів, прав власности. Проблему становлення середньої кляси потрібно вирішувати комплексно. І невідкладно.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

„Які ми далекі від тих зірок і планет...“

Рівно 100 років тому, 24 липня 1907 року, в Новопавлівці на Катеринославщині народився Василь Мисик – один з наших найплідніших поетів-перекладачів. З-під його руки прийшла в українську літературу творчість десятків поетів світового значення – американських, англійських, французьких, німецьких, італійських, еспанських, угорських, румунських, польських. Він перекладав також з ідиш та івриту, з давньоарабської і перської мов, і все – на тому високому рівні, який виходить за межі свого часу, назавжди залишається серед непроминальних досягнень національної культури.

Як поета його привітали і вчасно підтримали Павло Тичина, Микола Зеров, Максим Рильський, з половини 20-их років XX сторіччя оригінальні поезії В. Мисика виходять окремими збірками („Трави“, „Блакитний міст“, „Чотири вітри“, „Будівники“), і все ж значно ширшу відомість принесли йому переклади. Ще у школі він виказав неабиякий хист до чужих мов, самотужки вивчив німецьку і французьку, 19-річним юнаком приїхавши до Харкова, взявся за англійську і за східні мови – арабську, перську, таджицьку, вірменську.

Формально В. Мисик належав до письменницької організації „Плуг“, гаслом якої було наближення літератури до життя. „Плужани“ бажали писати так, щоб бути зрозумілими і потрібними своєму народові, але то ж надходили роки, коли над творчістю все тяжчою хмарою нависала ідеологія, все відвертіше силувала поетів і прозаїків до творення, за прикладом Росії, „пролетарської культури“. В цій культурі невдовзі заплуталися багато світлих українських умів, як от П. Тичина, Володимир Сосюра, Микола Хвильовий...

Ідейно-естетичною противагою „пролеткультові“ виступили „неокласики“ (М. Зеров, М. Рильський, Юрій Клен та ін.). То була київська інтелектуальна верхівка, золоте гроно ерудитів, знавців мов. І не дивно, що В. Мисик тільки організаційно належав до „Плуга“ – внутрішньо йому, перекладачеві поезій Шекспіра, Кітса, Лонґфело, Вітмана, Ґете, Гайне, Данте, Бодлера, Омара Хайяма, Гафіза, десятків інших визначних поетів світу, ближчими були „неокласики“: це випливало з самої якости перекладацької праці В. Мисика.

Тому ніби й не випадає з кола тодішньої логіки його арешт в 1934 році, коли велику групу українських інтеліґентів сталінська влада звинуватила в антирадянщині. Майже 30 їх було розстріляно, смерть чигала й на нього, однак, він мав мужність від першого і до останнього допиту відкидати безглузді звинувачення. Перегляд його „справи“ закінчився „гуманним“ рішенням : п’ять років ув’язнення. Не було за що, то згадали, що В. Мисик – син священника, отже – „соціяльно небезпечний елемент“...

Відстраждавши всі п’ять літ на сумовідомих Соловках, поет у 1940 році повернувся в рідне село, а вже наступного року його чекав фронт, німецький полон і концтабір, і втеча перед призначеним на найближчі дні розстрілом...

„Реабілітували“ його, безневинно засудженого, аж в 1956 році, вже після смерти ката Сталіна.

Як і багатьом-багатьом українським поетам, довелося йому випити повненьку чашу горя, мав що сказати нам:

О які ми далекі,
які ми далекі
Від тих зірок і планет,
де ніхто не вбивав,
не вбиває,
не вб’є...

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Щоб усі були одно...

Христове гасло і заповіт „Щоб усі були одно“ втілюється у Філядельфії. Патріярх УГКЦ Любомир Гузар стверджував, „що миряни краще розуміють єдність, а владикам треба дещо повчитись від мирян“.

Таким прикладом можна назвати дві парафії у Філядельфії – греко-католицьку св. Архистратига Михаїла і православну св. Покрови. Виглядає, що миряни змушені будуть діяти „щоб усі були одно“ без владик, які воюють за „канон“ та за свої високі посади. Чи так має бути? Чи не силою українського народу було обрання Митрополитом священика Василя Липківського, який став мучеником за Христа і свій український нарід?

Вже є ознаки прагнення мирян не бути залежними від чужих столиць, а об'єднуватись довкола своєї тисячолітньої столиці – Києва! Чи не було б це згідне з заповіддю і гаслом Христа? Щоб українці разом святкували Йордан над Дніпром, Великдень чи Різдво, інші свята не тільки в окремих храмах, але й на спільних площах. Чи не пора українським мирянам-християнам взятись за руки і дружно всім йти до спільної мети?

Нехай будуть великі спільні святкування і спільні Молебні за єдність нашої Церкви і українського народу, які притягнуть й українську молодь, котра пропадає на чужих дорогах. Не чекаймо, щоб хтось за нас це робив!

Зиновій Квіт,
Філядельфія

Протистояти агресивним нападам

За роки незалежности України багато написано спогадів про ОУН і УПА. Розкриті архіви, з'явились наукові праці і документальні книги. Президент підписав закон про УПА. Здавалося б, що до цього питання вже не варто повертатися. Та ж ні! Депутати від Партії Реґіонів через засоби масової інформації ведуть постійну пропаґанду проти ОУН і УПА з метою посварити схід і захід. Недавно у телепрограмі розглядалось питання про чистоту нашого міста. Депутат від Партії Реґіонів звалив цю проблему на західні області України, де немає металюргії. Мовляв, їх годує Дніпропетровщина, бо віддає свої прибутки в загальноукраїнський бюджет. А якби не віддавала, то витратила б гроші на очищення міста. Про те, що не треба смітити, депутат-реґіонал не сказав ні слова. А навіщо, коли всі наші проблеми можна перекинути на західних українців.

Тепер реґіонали і місцеві росіяни знахабніли до краю. Щодня в переповнені тролейбуси і трамваї вони „вкарбовують“ свої аґітаційні групи. 23 лютого я потрапила в такий тролейбус. Дві випещені, гарно одягнені росіянки розмовляли так, щоб всі чули. Вони доводили, що росіяни, українці і білоруси – діти одної матері, і їх не можна розділити. Також вони говорили про дітей, яких вояки УПА нібито кидали в криниці. Я виступила з різним запереченням. Приблизно такою ж гострою була моя відповідь антиукраїнцям, записана на обласному радіо. Журналістка Таїсія Ковальчук відразу подала цей матеріял в етер. Відгуки не забарились. Росіяни, що „не розуміють української мови“, добре зрозуміли мій виступ і зчинили скандал. Телефонували на радіо поодинці і цілими колективами. Багато часу минуло, поки все втихомирилось.

Ми робимо свою справу, бо хто ж, як не ми. Кожна українська партія може мати свої аґітаційні групи, які працювали б на зразок російських в найбільш людних місцях. Я знаю таку людину-агітатора. Це Олександер Салабута. Цей чоловік щоранку набирає тяжку сумку патріотичних газет і продає їх за символічну ціну в електричках, аби йому на проїзд вистачило. Докладно розповідає пасажирам про зміст газети, відповідає на запитання і покидає вагон тільки тоді, коли бачить позитивні результати своєї агітації. Наші ж українські національні партії відштовхуються одна від одної, як однополюсні електрозаряди. Добре було б, щоб вони подумали, що їх чекає в майбутньому, коли вони підуть на вибори поодинці.

Можновладців ми часто бачимо і чуємо в засобах масової інформації. Зрідка лунає українська мова. В березні на київське радіо був запрошений Посол Словаччини Ірбан Руслан, який почав промову українською мовою. Ведучий його перебив і сказав, щоб Посол говорив російською мовою. Говорили про те, хто дасть добробут Україні – НАТО чи Евросоюз. В студію зателефонувала жінка із села: „Навіщо нам гадати, хто нам дасть добробут? Нам треба засіяти збіжжям власну землю, яка на дві третини заросла бур'янами!“.

Наш народ розуміє, що попереду повинно йти виробництво, а за ним вже – споживання. А можновладці вилучили для себе гроші, які мали б йти на розвиток виробництва. У нас немає гармонії між виробництвом і споживанням. Виробництво – соціялістичне або ніяке, а споживання – капіталістичне, але лише для певних верств населення.

Щодо прихильників В. Ющенка і В. Януковича – в них різна мораль, різний менталітет. Вони не сприймають одні одних аж до бійки в міському транспорті. Було на нашій вулиці вокальне тріо. З піднесенням політичної активности воно розпалось, бо одна – за В. Ющенка, а її подруги – за В. Януковича. Розпались навіть деякі сім'ї...

Проблеми схід–захід – немає. Є проблема на сході України між зросійщеною Україною і українською Україною. Щоб цієї проблеми не було, треба об'єднати українські національні формування. Ми – господарі на цій землі!

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Вшануймо пам'ять д-ра Романа Кухара!

Помер наш дорогий співвітчизник – Роман Кухар. Це сталося 23 червня 2007 року. Він залишив великий літературний доробок. Завдячуючи йому, у світ виходив часопис „Верховина“. Останнє число часопису – 41-ше – надруковане в Києві, але необхідно зібрати 200 дол., щоб заплатити за друк.

Варто зібрати спомини про д-ра Р. Кухара та видати наступне число „Верховина-42“ в пам'ять письменника. Для цього необхідно зібрати 400 дол. Прошу чеки висилати на мою адресу, яку подаю, з поміткою „для „Верховини“, а поштові витрати я оплачу сама. Моя адреса: Oksana Makowiec, 115 Cove Dr., Seaford, VA 23696. Тел.: (757) 833-6663, в праці – (757) 591-8080.

Оксана Маковець,
Сіфорд, Вірджінія

Допомога для чорнобильців

Посилаю вам витинок з часопису, який видається в Бруквілі, Канада. Це допис про допомогу старшим людям з Чорнобиля. Благодійна організація збирає одяг, взуття, інші речі, щоб вислати мешканцям зараженої зони. Вони вже вислали 1,200 пакунків. Координує допомогу Ганна Шарон. Її тел.: (613) 342-9017.

Прошу надрукувати про це: хай українці теж роблять таку велику роботу для старших бідних людей. У нас в домі св. Димитрія, жінки „гачкують“ шапочки, шалики на Різдво для дітей-сиріт. Це в Торонто, де я живу.

Олександра Фотій-Токе,
Торонто, Канада

Вересневі зустрічі на Союзівці

„Та доба була неповторна“, писала про свою „празьку“ добу Наталія Лівицька-Холодна у вірші „Ліричний спогад“.

Мені здається, що й „таборову добу“ – добу „великогоісходу“ з рідних земель та перебування у таборах „ДіПі“ в повоєнній Німеччині можна теж без перебільшення назвати неповторною чи унікальною. Справді, час таборів „переміщених осіб“ уже давно перейшов до історії, одначе, сама доба, її причини й наслідки, її вплив і „спадщина“ тягнуться до наших днів.

На жаль, самих „творців“ тієї доби, зусиллями яких творилися і трималися таборові „республіки“, вже давно немає в живих, але виховане ними молодше покоління вже понад пів століття належно оцінює їхній труд і продовжує нести в життя успадковані ідеали. А прожита в таборах юність залишила незатертий слід на все життя. То ж не дивно, що й досі влаштовуються з'їзди-зустрічі, раніше – всіх таборян, а згодом – колишніх учнів таборових шкіл, ряди яких теж уже аж надто порідлі.

10-14 вересня на нашій славній, теж „унікальній“ Союзівці відбудеться кілька з'їздів. Одним з них буде спільний з'їзд колишніх учнів гімназій у Карльсфельді, Реґенсбурзі, Берхтесґадені і Ляндсгуті. Така спільна зустріч відбувається вдруге (минулорічна гарно вдалася). Програма задумана так, щоб, крім спільних подій (відкриття, Богослуження, літературного вечора Дарії Рихтицької, деяких доповідей, бенкету і ватри), був час і на окремі, „родинні“ зустрічі, наради й спогади. Це буде реґенсбурзька 18-та зустріч!

Розуміється, кожна гімназія, крім своєї властивої історії, витворила й своєрідні леґенди, традиції, з'їздові звичаї та різні писані й неписані „правила“, яких дотримується у своєму вужчому колі. Та спільним знаменником усіх зустрічей є товариська атмосфера, спогади юности та відновлення давньої дружби. То ж і ми всі разом можемо „озирнутися назад“: як багато в нас подібного! Воєнні переживання, „мандрівка на Захід“, таборові „гаразди“ і наша юність у них, дальші виїзди до різних країн світу на нове поселення. І та післятаборова „доба“ теж не була встелена квітами. Одні відбували „контракти“, інші – військову службу, а всі разом мусіли працювати в поті чола та пристосовуватись до нових умов. Все таки пізніше багато закінчили вищі школи, здобули престижні фахи. І так „дозріли, вросли в пір'я“, перебрали на свої плечі всю громадську працю та виховали нове покоління. А за тим усім і 60 літ якось пролетіло!

За той час змінився світ, змінилися ми, багатьох на світі не стало. Все ж таки радіймо зустрічччю, „поки ми ще тут“. І хоч безжальний „зуб часу“ немилосердно нас позмінював, десь у глибині душі ще залишилася колишня іскорка, яка освітить і загріє дружбою нашу зустріч. До милого побачення на Союзівці!

Людмила Ярко-Почтар,
Скач Плейнс, Ню-Джерзі

Прошу зробити уточнення

При друкуванні моєї статті про з'їзд сеньйорів УНСоюзу („Свобода“, 6 липня) трапились помилки, на які мушу звернути увагу читача.

Д-р Петруся Котляр-Паславська не мала художнього читання, а лише доповідь про здоров'я, звіт Ії Василенко був як скарбника, ім'я доповідача Брозини має бути Зеня а не Ґеня, на бенкеті замість „Ростислав Василенко (художнє читання)“ мало бути „гумор та художнє читання – автор цих рядків“.

Оксана Тритяк закривала з'їзд знову трьома гимнами. Дякую за виправлення помилок.

Ростислав Василенко,
Юніон, Ню-Джерзі

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відбулося квартальне засідання Головної екзекутиви УНСоюзу

ПАРСИПАНІ, Ню Джерзі. — 6 липня Екзекутивний Комітет УНС провів своє чергове засідання у приміщенні Головної канцелярії. На ньому були присутні президент Стефан Качарай, перший заступник президента Зенон Голубець, другий заступник Михайло Козюпа, директор на Канаду Мирон Ґрох, Головний секретар Христина Козак і касир Рома Лісович. Крім того, присутніми були також голова Контрольної комісії УНСоюзу Славко Тисяк та член цієї комісії Василь Лучків. Учасником-гостем був також керівник Союзівки Нестор Паславський.

С. Качарай привітав членів Екзекутиви на цьому другому з черги засіданні 2007 року та у своєму короткому звіті підкреслив, що УНС все ще перебуває у дефіцитній ситуації. Однак, дещо зросли прибутки з оплат забезпеченевих грамот і видання УНС мали невеликий прибуток – 12 тис. дол. 4 липня цього року було продано будинок Головної канцелярії УНСоюзу, але резерва УНСоюзу віддзеркалить ці позитивні зміни аж у звіті третього кварталу. У кінці першого кварталу резерва УНСоюзу становила 2.553 млн. дол.

Головний секретар Х. Козак звітувала з приводу початку здійснення програми „Рішучий крок УНСоюзу у XXI сторіччя". Відбулися деякі скорочення у Рекордовому відділі та інших відділах УНС. Продовжується набір професійних аґентів, які володіють необхідним для розвитку нашої організації досвідом. Змагання в ділянці продажу грамот серед секретарів УНС розпочалося 1 лютого 2007 року та закінчилося 30 червня 2007 року. За перший квартал УНСоюзом було зібрано 33,512 дол. платностей, разом з аплікаціями. Це не віддзеркалює приходів від пенсійних грамот, які значно збільшилися у квітні.

Серед цінних наших інновацій – також додаток до союзової сторінки в Інтернеті: починаючи від липня, діє Центр консультацій для секретарів та аґентів. Він дасть змогу секретарям відділів і аґентам оперативно використовувати брошури та оголошення УНС, вказівки цінника, збирати інформації про забезпеченеві та інші поліси УНС. Ці інформації будуть доступними в будь-який час дня і ночі. Це допоможе аґентам і секретарям діставати відповіді на їхні запитання будь-коли. Це також дозволяє доступ до інформції про закони, котрі стосуються їхнього штату, і таких ділянок УНС, як позиція stocовно охорони поліс для секретарів чи способи реклямування УНС для професійних аґентів.

Головний касир УНСоюзу Р. Лісович і керівник Союзівки Н. Паславський говорили про розвиток і майбутність Союзівки. Цей улюблений центр культури є власністю УНС від 1952 року. УНС за останніх десять років додає 600 тис. дол. річно до утримання Союзівки, однак, УНС не має змоги продовжувати це. Тому УНС вивчає декілька можливостей, котрі допомогли б Союзівці діяти в заробітковому режимі, тобто стати самовистачальною, обходитися без прямої фінансової підтримки УНС. УНС усвідомлює, якою потрібною є Союзівка для української громади, зокрема для молодшого покоління, що приїздить на літні табори. Крім того, впродовж року діють інші програми – від Табору пташат для наймолодших до з'їзду Клюбу сеньйорів, різні зустрічі, з'їзди, розвагові події. Понад 5,000 осіб відвідують Союзівку кожного року, і з допомогою громади славна оселя продовжуватиме розвиватися, щоб і майбутні покоління могли привозити своїх дітей до чарівної Союзівки.

С. Тисяк, голова Контрольної комісії УНС, звітував про перевірку Союзівки. Він ствердив, що фінансові книги Союзівки є добре проваджені. Контрольна комісія перевірила фінансові акції до 31 грудня 2006 року. Звіт Контрольної комісії буде окремо поміщений в обидвох виданнях УНС.

Христина Е. Козак,
Головний секретар УНС

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ

Президент

СТЕФАН КАЧАРАЙ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
kaczaraj@unamember.com

Перший Заступник Президента

ЗЕНОН ГОЛУБЕЦЬ
5566 Pearl Rd
Parma, OH 44129
zenon@ameritech.net

Другий Заступник Президента

МИХАЙЛО КОЗЮПА
26 Summit Ave.
Cedar Knolls, NJ 07927
mkoziupa@optonline.net

Директор на Канаду

МИРОН ҐРОХ
16 Kevin Dr.
Founthill, ON LOS 1E4, Canada
myron@groch.net

Головний Секретар

ХРИСТИНА Е. КОЗАК
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
ckozak@unamember.com

Касир

РОМА ЛІСОВИЧ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
lisovich@unamember.com

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

СЛАВКО ТИСЯК
38 Providence Dr.
W. Sand Lake, NY 12196
jtysiak@aol.com

ВАСИЛЬ ШЕРЕМЕТА
1510 Hilltop Terr.
Huntingdon Valley, PA 19006
wasylsz@yahoo.com

ВАСИЛЬ ЛУЧКІВ
49 Windmill Ln.
New City, NY 10956
vasylluchkiw@msn.com

РАДНІ

МАЯ ЛЕВ
245 E 25th St. Apt. 8-G
New York, NY 10010
mayalew123@yahoo.com

ҐЛОРІЯ ГОРБАТИЙ
3 Pequot Rd.
Wallingford, CT 06492
gphorbaty@hotmail.com

МИКОЛА ФІЛЬ
105 Latham Ridge Rd.
Latham, NY 12110
filni@yahoo.com

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
5 Stable Lane
Flemington, NJ 08822
eugenemaria@patmedia.net

МИРОН ПИЛИПЯК
11204 SE 234th Street
Kent,WA 98031
pylypm@yahoo.com

ОЛЯ ЧЕРКАС
565 Riviera Bay Dr. NE
St. Petersburg, FL 33702
stpeteukie@aol.com

АЛЬБЕРТ КАЧКОВСЬКИЙ
126 Simon Fraser Crescent
Saskatoon SK S7H 3T1, Canada
akachkowski@shaw.ca

ПАВЛО ПРІНЬКО
450 Jeanes St.
Philadelphia, PA 19116
paulprinko@yahoo.com

БОГДАН КУКУРУЗА
5441 N Neva Ave.
Chicago, IL 60638
bdvn727@yahoo.com

ЕВГЕН ЩЕРБА
233 Belaire Dr.
Mt. Laurel, NJ 08054
eserba@aol.com

СЕРГІЙ ДЖУЛА
4740 Lacombe
Montreal, QC H3W 1R3, Canada

ПОЧЕСНІ ЧЛЕНИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

АННА ЧОПЕК
1001 Oppenheimer Dr., Apt.101
Los Alamos, NM 87544

МИРОН КУРОПАСЬ
107 Ilehamwood Drive
DeKalb, IL 60115
kuropas@comcast.net

ТАРАС ШМАҐАЛА ст.
10976 Tanger Trail
Brecksville, OH 44141
tszmagala@sbcglobal.net

АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО
16955 Sycamore Court
Northville, MI 48168
adoroshenko@sbcglobal.net

СТЕФАН ГАВРИШ
600 E. Cathedral Rd.
Bldg. A. Apt. 306
Philadelphia, PA 19128-1933

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Свято Першого причастя в Сакраменто

САКРАМЕНТО, Каліфорнія. —10 червня, в день Пресвятої Євхаристії, відбулося свято у парафії Української греко-католицької церкви св. Андрія в столиці Каліфорнії — Сакраменто. Цього дня десять парафіян – учнів церковної недільної школи, після щонедільного підготування приступили до Пресвятої Євхаристії. З ними прибули численні батьки, матері, хресні батьки і матері, бабусі і дідусі. Вперше діти перед Службою Божою сповідалися і отримували прощення від Небесного Отця. Підготували дітей о. Петро Козар та Оля Олійник, які вивчали з ними Божі заповіді, молитви, церковні пісні.

На наше свято завітали важливі гості – монсеньйор Едвард Кавано, який надав нам церковне приміщення, щоб наша невелика громада мала де молитися і прославляти ім'я Боже, а також представник України – консул Микола Точицький з родиною. Монсеньйор Е. Кавано привітав парафіян та дітей з урочистим святом Першого причастя. М. Точицький у своїй промові щиро подякував за запрошення на свято і сказав: „Знаючи і розуміючи Вашу віддану працю, дозвольте подякувати Вам за повсякденний внесок у відновлення і підтримування українських національних традицій та у виховання молодого покоління свідомих громадян, справжніх патріотів України тут, далеко за її межами. Ваша мудрість сприяє дітям у пізнанні нового, допомагає пам'ятати про те, якого ми роду, та залишиться з ними на все життя...". При кінці Служби Божої о. П. Козар видав першопричасникам пам'ятні грамоти, а вони проспівали для всіх пісню "О, Ісусе, Ти з любови...". Церква того дня була дуже гарно прикрашена живими білими квітами старанням батьків, які сумлінно подбали і про церкву, а потім і про гостину.

о. Петро Козар і консул Микола Точицький.

о. Петро Козар, Монсеньйор Едвард Кавано та першопричасники Свято-Андріївської церкви.

У своїй проповіді о. П. Козар розповів парафіянам, про важливість сповіді і причастя. Він також закликав усіх до спільної молитви. Після Служби Божої та гостини відбувся концерт на церковному подвір'ї силами наших малих парафіян, які виконали українські мелодії на різних музичних інструментах та заспівали гарні українські пісні для своїх батьків.

Прес-служба УГКЦ в Сакраменто

Український Вільний Університет перед вимогами часу

МЮНХЕН. – 7 липня цього року в Українському Вільному Університеті (УВУ) відбулися річні загальні збори. Новим ректором УВУ став проф. д-р Іван Мигул, котрого також переобрано і деканом факультету державних і економічних наук. Новим деканом факультету українiстики стала старший науковий співробітник Академії Наук України д-р Ярослава Мельник. Головний редактор англомовної „Енциклопедії України" д-р Френк Сисин переобраний деканом філософського факультету, а д-р Микола Шафовал – канцлером. У зв'язку з відсутністю фінансів тимчасово припинив діяльність Педагогічний інститут при УВУ.

До керівництва університету прийшли нові люди. Але, на превеликий жаль, проблеми залишились старі. Присутні на зборах висловили багато критичних зауважень та пропозицій, спрямованих на зміни в діяльності УВУ. Упродовж багатьох років чи не єдиним джерелом для існування Університету є фонди, котрі надходять від жертводавців Фундації УВУ з Америки та від оплати студентів за навчання. Особливо треба відзначити кредитівку„Самопоміч" з Нью-Йорку та Фундацію „Спадщина" з Чикаґо (голова д-р Юліян Куляс).

І сьогодні до УВУ горнуться студенти і науковці з України і з діяспори. У ці дні в бібліотеці УВУ працює молода професор факультету історії Університету Арізони д-р Ганна Голіян, котра досліджує питання утвердження української еміґрації повоєнного періоду на території Німеччини.

Проф. Г. Голіян вважає, що в архівах УВУ зібрано унікальні історичні матеріяли, котрі є невід'ємною складовою частиною історії діяспори. Студенти університету поділяють погляди гостя-науковця з Америки. „Знання, котрі ми тут утримуємо, сьогодні конче потрібні Україні", – говорить студентка з Луцька, докторант факультету економії Інна Завалей.

Таким чином, якщо українська влада втратила зацікавленість до УВУ, то, можливо, долею УВУ зацікавляться українські меценати та підприємці в Україні чи поза її межами. Тож пропонуйте свої послуги та руку допомоги.

Микола Меґец,
член Управи Фундації УВУ

Готуються до свята

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 24 серпня, о 7-ій год. вечора, в Українському освітньо-культурному центрі, відбудеться концерт з нагоди 16-ої річниці Незалежности України. Доповідь про цю подію виголосить д-р Леонід Рудницький. В програмі концерту виступлять Марта Залізняк (сопрано), чоловічий хор „Прометей", танцювальний ансамбль „Волошки". Перед початком програми буде показаний фільм-концерт з нагоди святкування 15-ої річниці Незалежности України в Києві. Вступ 10 дол. від особи, вільний – для молоді і студентів. Додаткові інформації телефоном (215) 663-1166.

Методій Борецький

П’єса Лопе де Веґи „Закохана витівниця“ – на шкільній сцені

Учасники вистави „Закохана витівниця.“

ДІТРОЙТ. – 29 квітня учні 12-ої кляси в супроводі хору Української католицької середньої школи парафії Непорочного Зачаття поставили комедію Лопе де Веґа „Закохана витівниця“ – з піснями і танцями періоду XVI століття. Переклад на українську мову – Дмитра Білоуса, адаптація для шкільної вистави – д-ра Сергія Пасішника, музична обробка – Володимира Щесюка.

Особливістю шкільної вистави було те, що кожен учень грав ролю у відповідності до знання української мови і характеру дійової особи. У виставі грали Лара Бахман, Христина Мала, Сара Седжеста, Олег Козак, Богдан Петрів, Святослав Давосир, Іван Слободян, Ірина Неганів, Роман Козак, Максим Мусієнко, Микола Преведа, Стівен Галаш, Шеллі Ружкевич, Луїса Форте, Емілія Лаабз, Андрій Крейді, Альберт Сабон, Максиміліан Матей, Матвій Фелкер, Осип Тобіянський.

Юні актори виконали свої ролі артистично. Кожен виконавець переживав, щоб зіграна ним роля відповідала реальності, і юні артисти, в чудових яскравих ренесансових строях, зуміли донести глядачеві атмосферу тієї епохи так, що заслужено сподобались публіці, яка вибухала сміхом та оплесками, нагороджуючи виконавців за вдало зіграні епізоди, дотепні жарти, гарно виконані пісні та танці.

Музичним директором вистави був учитель музики в школі та диригент Лівонської симфонічної оркестри В. Щесюк – він аранжував пісні та підготував шкільний хор та солістів. Музичний супровід, як завжди, чудово виконала Ольга Соловій. В п’єсі звучали як стилізовані, так і оригінальні еспанські мелодії, зокрема „Соловейко“ і „Chakona“, зі словами, які написав С. Пасішник. З ентузіязмом і в захоплюючому темпі були виконані ренесансові танці. Ідею режисера С. Пасішника історично відтворити оригінальні танці тієї доби чудово втілили в життя молоді хореографи Наталя Лаврин, випускниця школи, та її молодша сестра, учениця 11-ої кляси Ніна Лаврин. Дуже складні у виконанні декорації, які включали палац і фонтан у парку з майже справжньою водою, збудували родини Бахман, Козак і Преведа, а художньо оформили Марічка Нона та її донька, учениця десятої кляси Аня Нона.

Режисерами були вчителі української мови Світлана Галів, С. Пасішник і Рома Тобіянська. Як завжди, необхідну допомогу надавала адміністрація школи: о. Даниїл Чайковський, Михайлина Вайґл, Борис Потапенко та Леся Лаврин.

Усі, що прийшли на цей спектакль, провели гарно час – побачили, які славні артисти є в школі, і полинули думками в чудову епоху доби Відродження. Після вистави її учасники ласували кавою та солодким, які приготував батьківський комітет школи на чолі з Надею Меденс.

Христина Г.-Юзич

Пластова Ватра

видання Крайової Пластової Старшини ЗСА

2007-ий рік

Молоді ми і світ нам відкритий!

Члени Крайової Пластової Старшини ЗСА, Крайової Пластової Ради ЗСА і Головної Пластової Булави на минулорічнім КУПО в Києві. Стоять з ліва: пл. сен. Софійка Геврик, ст. пл. Василь Літепло, пл. сен. Юрій Кузьмович, пл. сен. Ігор Микита, ст. пл. Богдан Печеняк, пл. сен. Адя Федаш. В першому ряді: пл. сен. Уляна Слабіцька, пл. сен. Марта Кузьмович, пл. сен. Зоряна Ставнича і пл. сен. Марта Перейма.

Фото М. Кузьмович

Цим гаслом „Молоді ми і світ нам відкритий" Крайова Пластова Страшина ЗСА вітає всіх пластунів по цілому світі з нагоди 95-ліття заснування пластової організації. За цих 95 років ціль Пласту залишилася та сама - виховання української молоді в патріотичному дусі дотримуючись ідей скавтського руху.

Минулого року, від 2-5 листопада у Києві відбулася 16-та Конференція Українських Пластових Організацій (КУПО), у якій брали участь члени Крайової Пластової Старшини ЗСА (та інших країв), Крайових Пластових Рад та Головної Пластової Булави. Крім різних дискусій, засідань та вибору нової Головної Пластової Булави й Ради, були зустрічі з представниками міністерств, пресою а також товариські зустрічі. КУПО, яке відбувається що три роки, дає змогу представникам різних країв послухати про діяльність крайових пластових організацій, а також рівночасно координувати ідейну єдність та діяльність цих організацій.

Бажаємо всім приємних переживань на пластових вишколах і таборах і надіємося, що всі побачимося від 4-19-го серпня на оселі „Пластова Січ" у Ґрефтон, Онтаріо на Ювілейній Міжкрайовій Пластовій Зустрічі!

СКОБ! ***Крайова Пластова Старшина ЗСА***

Запізнайте пластунів!

ст. пл. Стефуня О'Конел

Фото: С. О'Конел

Старша пластунка Стефуня О'Конел вважає що приналежність до Пласту дала їй нагоду виробити провідницький хист і певність виступати на сцені. Вже від дитинства, Стефуня брала участь у шкільних та громадських п'єсах. У 2000-му році вона грала ролю Амарилис у п'єсі *The Music Man,* де також брала участь її мама, тато і два брати. Рівнож мала ролі у місцевих постановках таких відомих п'єс як *42nd Street*, *Les Miserables* і *Cabaret*.

Цього літа, після закінчення третього року театральної науки при Tisch School of the Arts (Нью Йорський Університет), Стефуня буде грати у Papermill Theater у Нью Гампшир у п'єсі *Seussical: the musical*. У серпні, при цьому самому театрі, буде мати головну ролю Марії у *West Side Story*.

Стефуня належить до пластової станиці Нью Йорк, де завжди була активна - курінна 2-го куреня, сестричка, подруга і членка куреня „Спартанки". "Ціла ідеологія Пласту є великою частиною мого життя – незалежно чи я виступаю на сцені чи пляную сходини", каже Стефуня.

Бажаємо Стефуні всього найкращого і надіємося, що в скорому часі побачимо її на сценах Бродвею.

З нагоди 95-ліття Пласту

За 95 років свого існування, Пласт виховав цілі ряди свідомих, громадських людей. Деякі з них стали дійсними провідниками свого народу. Ці провідники для нас всіх були і є прикладом наслідування. Пласт також дав нам всім приємні спомини, знайомства, виховав нас в національному дусі, та старався защепити в нас шляхетні ідеали скавтінгу.

У цей рік святкувань 95-ліття Пласту, призадумаймося над тим скільки праці та зусиль вклали наші виховники, щоб передати нам ці ідеали і скільки ми скористали через приналежність до Пласту.

Від початків в Україні пластова ідея захоплювала молодь. Мимо того, що підчас польської, а потім німецької окупації Пласт був заборонений, праця продовжувалася підпільно. Після війни, діяльність відновилася в переселенчих таборах в Німеччині та Австрії. Вже у 1950-их роках Пласт відновився в ЗСА, Австралії, Німеччині, Аргентині, Великобританії та Канаді. Творилися станиці і нові курені, домівки та оселі, де відбувалися різні табори. Напевно ті з нас які виросли в Пласті пам'ятають спів при ватрі, цікаві прогульки та зайняття. З приходом національного відродження в Україні та незалежности, Пласт відновив свою діяльність і охоплює около 6,000 членів.

З нагоди цієї важної річниці, згадаймо тих наших виховників, які захопили нас пластуванням та близьких товаришів-пластунів. Ми горді, що мали і маємо змогу бути пластунами і бажаємо це саме нашим дітям та внукам.

Многая Літа всім пластунам, і ДЯ-КУ-Є-МО!

Члени роя „Вовки" з 17-го гнізда „Приятелі Лісу" підчас станичної Ялинки в Пасейку, стоять на струнко після одержання жовтих хусток – знак закінчення першої новацької проби і підвищення на ступень жовтодзюба.

Фото: Р. Гандзій

На кінець...

Фото Т. Ференцевича

Булава і деякі учасники 10-го Зимового Мандрівного Табору, який відбувся минулого грудня в околиці Лейк Пласід, Нью Йорк, в горах Адірондак. Табір організує старшо-пластунський курінь „Лісові Чорти" для старшого юнацтва і старших пластунів. Крім мандрування 5-8 миль на день у зимовій погоді, учасники мають змогу займатися альпіністикою, зимовим таборуванням і мандруванням по снігу і леді.

Сторінку підготовила пл. сен. Галя Кузишин-Голубець ЛМ
pressa@plastusa.org

Відзначили 100-річчя з дня народження Олега Ольжича

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія. – Заходами Організації Державного Відродження України (ОДВУ), в неділю, 8 липня, на оселі ОДВУ ім. О. Ольжича відбулася урочистість з нагоди 100-річчя з дня народження Олега Ольжича, видатного українського поета, археолога, публіциста та політичного діяча.

Перед початком Служби Божої, перед каплицею оселі, голова Центральної управи ОДВУ Олександер Процюк і Орест Ганас з церковного комітету, в присутності всіх членів управи привітали Митрополита УКЦ Стефана Сороку, який започаткував Службу в співслуженні о. Юрія Ворщука. У проповіді Владика зосередився на творчості О. Кандиби-Ольжича та його внескові в українське наукове і політичне життя.

Після Літургії всі учасники перейшли до пам'ятника О. Ольжичеві, де свято відкрив О. Процюк, який разом із сином О. Ольжича – Олегом Кандибою та головою Проводу Українських Націоналістів (ПУН) Миколою Плав'юком поклав вінок до пам'ятника. Опісля О. Кандиба виголосив святочне слово про батька.

Відтак чотири сестри, відомі під прізвищем Михайлюк, – Уляна Процюк, Оля Білинська, Мар'янна Ольховецька і Оксана Строцька виконали монтаж з поетичної творчости О. Ольжича.

Після закінчення програми біля пам'ятника, усі перейшли до великої залі, де відбувся святковий бенкет і відзначення великого мужа українського відродження.

Бенкет відкрила У. Процюк, яка привітала гостей і попросила Владику Стефана Сороку виголосити молитву.

Під час бенкету виступи Генерального консула України в Ню-Йорку Миколи Кириченка та третього секретаря Посольства України в США Віктора Волошина були пов'язані з діяльністю О. Ольжича та теперішним станом в Україні. В доповіді д-ра Наталії Пазуняк жеврів її поклін та відданість О. Ольжичеві, який стелив нам шлях до визволення. Відтак головне слово виголосив голова ПУН М. Плав'юк. У. Процюк зачитала привіти від Української Католицької Епархії в Стемфорді, Єпископа Павла Хомницького, УККА, УАКРади, СУА, Українського Музею, 12-го відділу ОДВУ в Філядельфії, Фундації Ольжича-Америка, Українського Гуцульського товариства „Черемош", банку „МБ Файненшил" та Українського освітньо-культурного центру.

Мистецьку програму „Хто за волю життя віддав, той не вмре" виконали солісти ансамблю „Українські барви" з Києва. Милозвучний голос Христини Стебельської та звук бандури Мирослави Кухи уприємнювали слухачів великої залі.

Богдан Пастушак

Уляна Процюк, Оля Білинська, Мар'янна Ольховецька і Оксана Строцька виконали монтаж з поетичної творчости Олега Ольжича.

Промовляє Олег Кандиба.

Юліянка Ликтей стала автором книжки

Родина Юліянки Ликтей. Попереду – Матвійчик, за ним, зліва, мама Віра та тато д-р Михайло. Вгорі – сестра Наталка й Юліянка.

ЦІЦЕРО, Ню-Йорк. – Восьмирічна Юліянка Ликтей, учениця третьої кляси „Smith Road Elementary School“ в Ціцеро, штат Ню-Йорк, дочка д-ра Михайла і Віри, виграла змагання і стала автором та ілюстратором дитячої книжки, „Оповідання не дуже-то ідентичних близнючок“, англійською мовою, „The Tale of the Not-So-Identical Twins“.

Згадана школа оголосила змагання. Хто з учнів напише і проілюструє найкращу книжку, ця книжка вийде в невеликому накладі в твердій оправі, буде дарована авторові та родині під час спеціяльної програми, де автор розповість про свою книжку в присутності директора школи й учнів, а її примірник залишиться в шкільній бібліотеці. Дев’ятдесят учнів написали та ілюстрували свої книжки, але жюрі вибрало тільки дві книжки учнів четвертої кляси та найкращу, наймолодшої учениці третьої кляси, Юліянки Ликтей.

Учитель Ю. Ликтей повідомив її про перемогу та сказав, щоб вона приготовила коротку доповідь про свою книжку і може запросити рідню на спеціяльну програму. Юліянка запросила маму Віру, тата Михайла, братчика Матвійчика, бабцю Євгенію та діда Славка Ликтеїв, а сестричка Наталка в той час була в школі. Нова авторка дуже гарно вив’язалась зі свого завдання, за що одержала щедрі оплески. Після програми відбулася перекуска та зустріч з авторами в шкільній бібліотеці.

По закінченні шкільного року Юліянка поїхала з батьками на чарівну Союзівку, „бо нема то, як на Союзівці“. Юліянка була на таборі „Пташат“ попереднього року і хотіла їхати цього року, але вона вже „застара“, то буде на Денному дослідницькому таборі. Її сестра, Наталка, пробуде на Пластовім таборі „Пташат“, а маленький Матвійчик досліджуватиме Союзівку і помагатиме сестричкам. Мама займатиметься дітьми, а тато Михайло буде тренуватись до 15-кілометрового бігу, який відбувається в Ютиці, Н. Й., та будуть відпочивати на гарній Союзівці, де вони познайомились.

Батьки, дід Славко та бабуся Євгенія Ликтеї, дід Роман, бабуся Люся Венґльовскі та прабабуся Марія Венґльовська належать до УНС, а покійний прадід Матвій Політило був майже 40 років секретарем 192-го Відділу Українського Народного Союзу в Геркімері, Ню-Йорк.

Н. Н.

Нагороду вручено

КАНІВ, Черкаська обл. – Лавреатом нагороди Фонду Тараса Шевченка „В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля“ за 2007 рок стала відома мисткиня Катерина Кричевська („Свобода“, ч. 27). На фото: Президент фонду, праправнучка поета Людмила Красицька 26 травня на Тарасовій горі вручає нагороду історикові Дмитрові Малакову для передання лавреатці.

Концерт школи українських танців

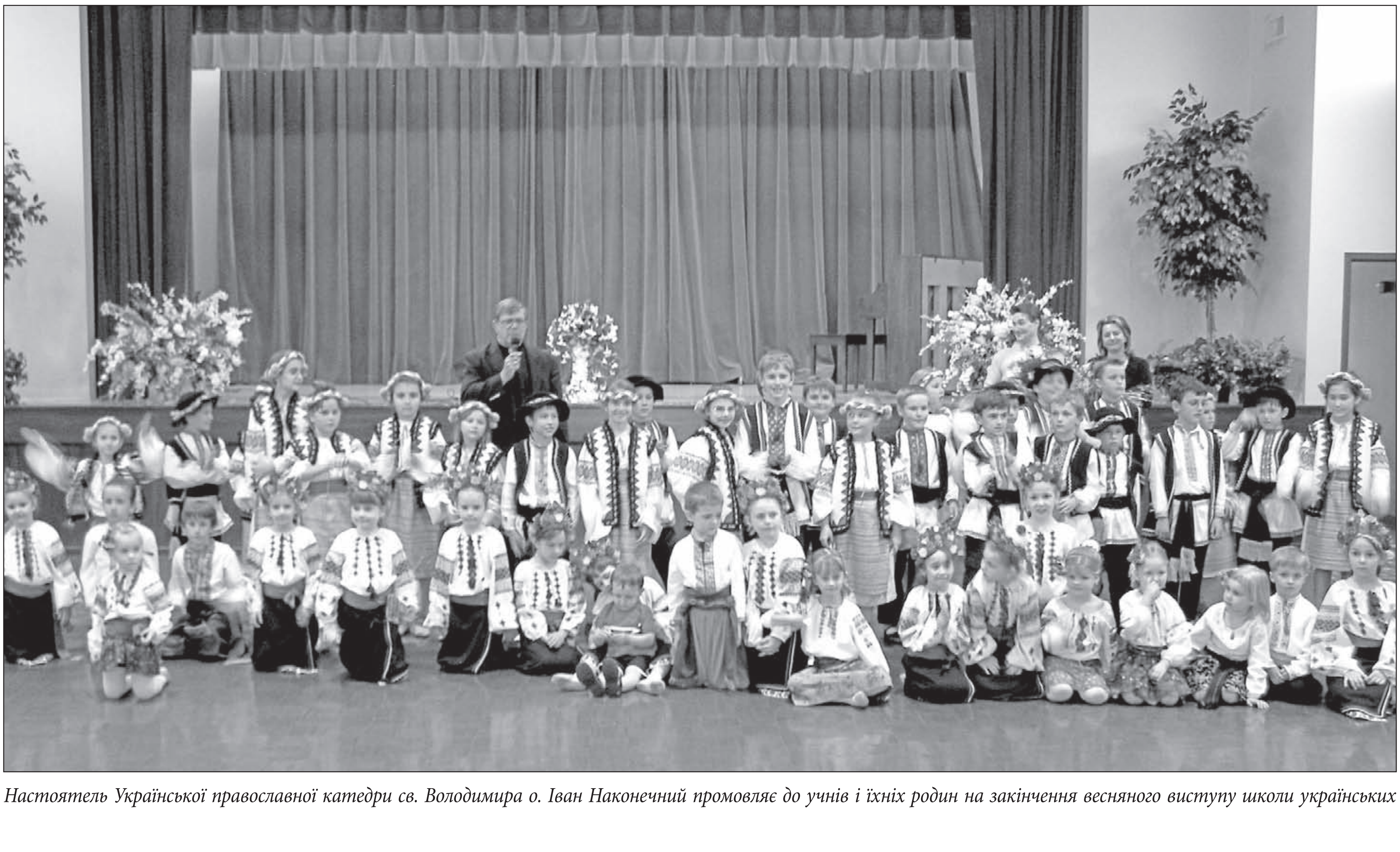
ПАРМА, Огайо. – Школа українських танців при Українській православній катедрі св. Володимира 9 травня в залі парафіяльного культурного осередку дала звітний концерт на закінчення шкільного року. Батьки, дідусі, бабусі і приятелі зійшлися подивитись, як 55 дітей показували своє вміння, засвоєне протягом шкільного року.

Школа танців при парафії існує понад 25 років. Учні школи, від 4 до 10 років, поділені на три групи. Давид Возняк – мистецький керівник школи і танцювального ансамблю українських танців „Каштан“ в Клівленді. Паніматка Ірина Махлай – адміністратор школи. Заняття школи українських танців відбуваються кожної середи від жовтня до травня.

Кожної середи у вечірніх годинах при Культурному осередку парафії св. Володимира відбуваються лекції з мистецтва, кляси бандури, парафіяльна бібліотека відкрита у вечірніх годинах для обслуговування клівлендської громади. При катедрі св. Володимира діє Школа українознавства ім. Тараса Шевченка. Навчання в школі відбувається кожної суботи. Цього навчального року школа нараховувала 135 учнів.

За інформаціями про згадані школи і щодо реєстрування дітей на наступний шкільний рік просимо звертатися телефонічно до парафіяльного бюра: (440) 886-3223 від понеділка до п’ятниці, від 10-ої ранку до 2-ої по полудні.

Іван Норка

Настоятель Української православної катедри св. Володимира о. Іван Наконечний промовляє до учнів і їхніх родин на закінчення весняного виступу школи українських

Пластове літо на „Вовчій Тропі“

ІСТ ЧЕТГЕМ, Нью-Йорк. – 6 липня „Вовча Тропа“ почала 54-ий рік літніх пластових таборів для свого молодого членства. Понад 260 таборовиків і 56 виховників з 13 пластових станиць Америки два-три тижні житимуть серед природи, шануватимуть українські традиції та творитимуть довголітні товариства.

„Вовча Тропа“ – це оселя, що має понад 350 акрів чудових лісів та полян серед Кетскильських і Беркширських гір. Цього року відбудуться п’ять окремих таборів для наймолодших новачок і новаків (7–11 років), для юначок і юнаків (12-15 років), та двотижневий табір для старшого юнацтва (15 років і старші).

Коменданти молодших таборів – ст. пл. Ліса Мілянич і ст. пл. Дарко Чорнодольський. Коменданти юнацьких таборів – ст. пл. Адя Ганкевич, ст. пл. Максим Артимишин і ст. пл. Стефко Ставничий. Кожний табір має окрему тему, яку розкривають різні програми. Тема буде показана в таборових хрещеннях, піснях, майструванні і піонерстві, при вогниках. Додаткові заняття включають показ вмілостей, теренові гри і забави, плавання, вечірки та мандрівки. Для юнацтва заплановані кількаденні прогульки знаними стежками для мандрівників.

Підтримка оселі „Вовча Тропа“ – це добровільна відповідальність Окружної таборової комісії (ОТК), яка складається з пластунів-сеньорів, котрі хочуть передати свої пластові пригоди новим поколінням. Пл. сен. Соня Бокало очолює комітет. Пл. сен. Петро Бокало займається операційними справами і відповідає за будову нової їдальні для таборунаків. Пл. сен. Ліда Гук займається добором виховників та таборовими програмами. Головою шпиталику є медсестра Реґіна Микел. Довголітня голова кухні – Амілія Літепло. ОТК має надію, що всі табори успішно відбудуться. Бажаємо всім таборовикам приємної забави!

Наталка Салек

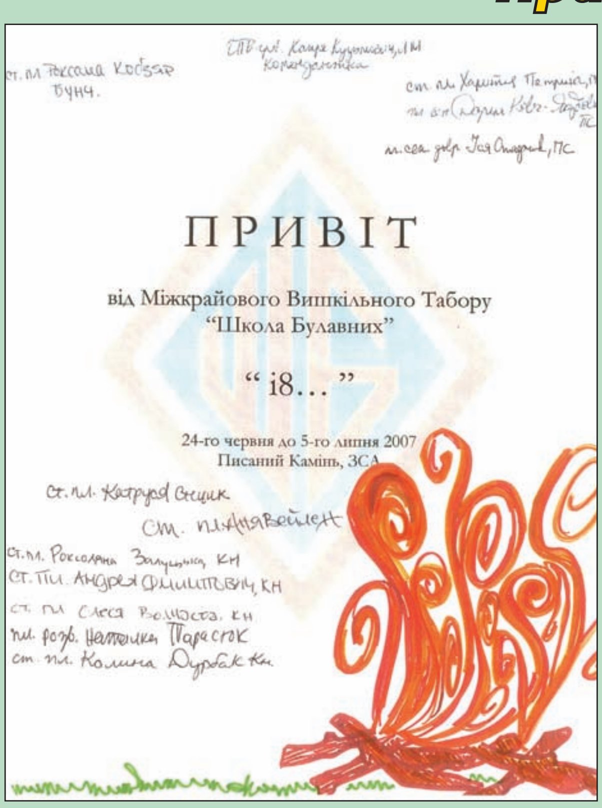

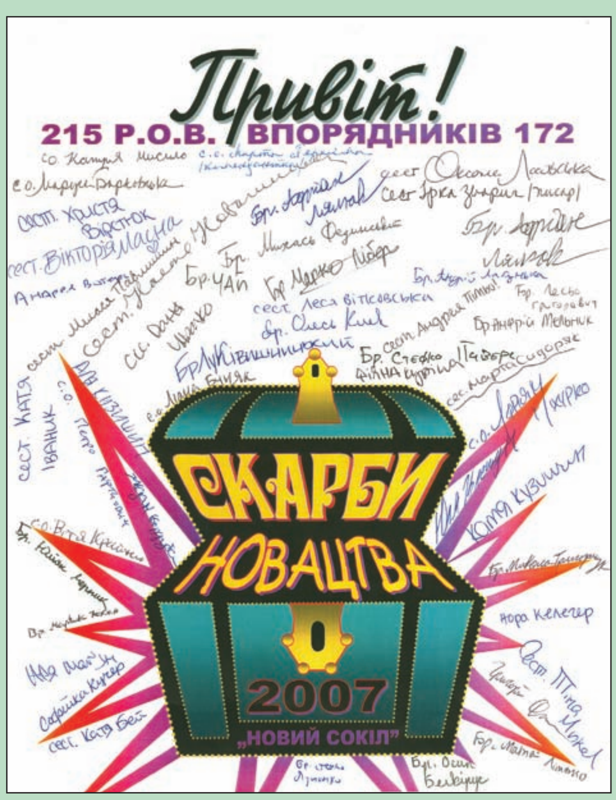

Відкриття пластових таборів на оселі „Вовча Тропа“.

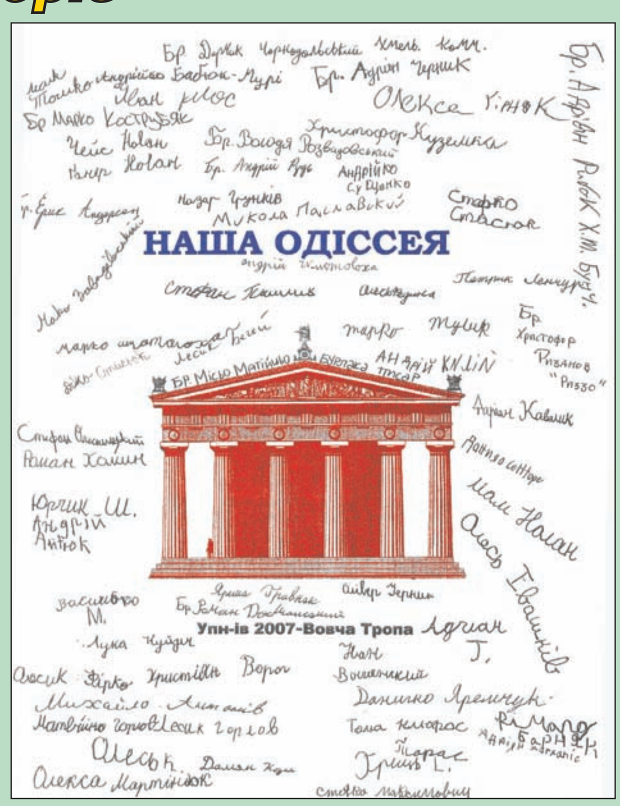
Привіти з Пластових таборів

Міжкрайовий вишкільний табір „Школа булавних“.

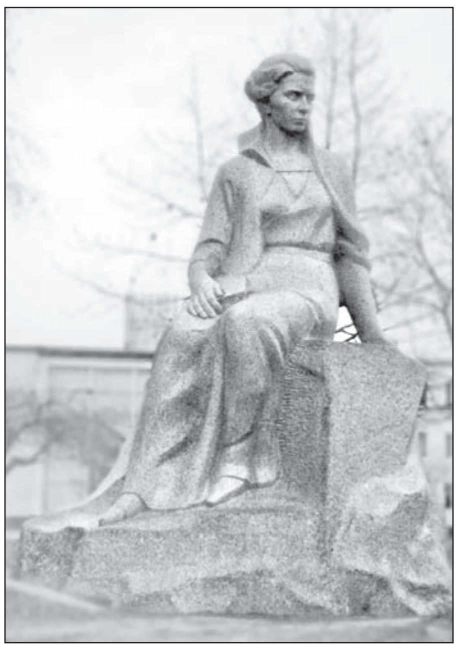

Вишкіл новацьких впорядників.

Табір новаків на „Вовчій тропі“.

Де народилася Леся Українка?

Пам'ятник Лесі Українці в Новоград-Волинському.

Трохи історії. 11 липня 1970 року вийшла постанова Центрального комітету Комуністичної партії України і Ради міністрів УРСР „Про відзначення 100-річчя з дня народження Лесі Українки, у якій про Новоград-Волинський, де вона народилася, про її рідну Житомирщину, немає жодного слова. Реакція за кордоном була миттєва. Закордонні радіостанції, які вели мовлення на СРСР, повідомили, що більшовики не знають, де народилася Леся Українка. З цієї причини постанову не опублікувала жодна газета. В тому числі „Літературна Україна“, де постанови про ювілеї письменників друкувались обов'язково. Щоб впевнитись, що в постанові сталася помилка, на Житомирщину приїздив академік Петро Тронько. Говорять, що саме він був автором проєкту цієї постанови. Він ознайомився з документами і впевнився, що більшовики справді не знають, де народилася Леся Українка. Але вважалося, що партія комуністів не може помилятися, тому урочистості відбулися у Луцьку, Колодяжному, Києві. Але не на її батьківщині.

Новоградволинська газета „Радянський прапор“ 17 листопада 1970 року вмістила зображення пам'ятника Лесі Українки в с. Колодяжному з підписом: „Головні торжества пройдуть на батьківщині української письменниці – у Волинській області“. На тій же сторінці вміщено фото будинку, де народилася Леся Українка в Новоград-Волинському з підписом: „Будинок, в якому народилась Леся Українка“. І в редактора не виникло потреби спростувати цю нісенітницю. У 1971 році на 100-річчя з дня народження Лесі Українки приїхали письменники з Росії, Грузії, Білорусі, Казахстану, Вірменії. 26 лютого 1971 року величезна делеґація вирушила з Києва до Луцька, відвідала Житомир, у Новоград-Волинському побувала в будинку-музеї, де народилася Леся Українка і поїхала... до Луцька на торжества з нагоди 100-річчя поетеси. Як розповідала мені директор будинку-музею Лесі Українки в Новоград-Волинському Віра Римська, з районного комітету партії їй наказали взяти подарунки, мішечок із землею садиби Косачів і їхати на урочистості до Колодяжного.

В Луцьку спорудили чудовий пам'ятник Лесі Українці. Але ж він мав бути встановлений в її рідному місті – старовинному Зв'ягелі! Потрібно було 20 років землякам Лесі Українки стукати в двері високих посадовців у Києві, щоб подібний пам'ятник з'явився і в Новоград-Волинському. Його, як і у Луцьку, створив скульптор Микола Обезюк. Була негласна вказівка зробити тільки погруддя, але скульптор створив пам'ятник, на якому поетеса сидить. Здалеку видається, що це погруддя Лесі. А коли підійти ближче, то стає зрозумілим, що це її зображення на весь зріст. Як кажуть в народі: „І вовки ситі, і вівці цілі“.

Кілька років тому по Житомирському обласному радіо журналістка Валентина Забродська до чергової річниці з дня народження Лесі Українки кілька разів повторювала програму про те, що до 1970 року не було документів, які б підтверджували народження Лариси Косач в Новоград-Волинському. І тільки в 1969 році в Почаєві, мовляв, знайшли метричну книгу, яка підтвердила, що Лариса Косач народилась в Новоград-Волинському. А в Державному архіві Житомирської области повідомили, що метрична книга Соборної Преображенської церкви в Новгород-Волинському за 1871 рік зберігається в Житомирі з 1872 року. В ній є запис про народження і хрещення Лариси Петрівни Косач (фонд І, опис 77, справа 13, сторінка 407, зворот). Отже, повідомлення по обласному радіо не відповідало дійсності. Про це я сказав В. Забродській, але вона послалась на В. Римську, директора музею Лесі Українки, яка пояснила, що не чула цієї програми, а при її повторенні наступного року „страшенно обурилася почутим“. Я гадав, що обласне радіо спростує заяви програми, але не діждався. В 2006 році, до 135-річчя з дня народження Лесі Українки, була видана збірка статтей наукової конференції в Новоград-Волинському „Її зоря повік буде ясна“. Там вміщена і замітка Антоніни Листопад „Колиска – найбільша твердиня“, яка пише: „Довго дехто вважав, що Леся Українка народилася в Колодяжному. Лише зв'ягельчани знали правду, та чим її доведеш. Переконливе підтвердження прийшло аж на сторіччя Лесі Української. Журналіст Анатолій Стрільчук, який редаґує газету „Слово Полісся“ в місті Баранівці на Житомирщині, натрапив в Почаєві, в монастирських архівах на запис у метричній книзі про народження Лариси Петрівни Косач“. Я звернувся за поясненнями до А. Стрільчука в Баранівку. Ось уривок з його відповіді: „У 1969 році, у Почаєві, мені до рук потрапив не метричний запис Лесі Українки, хоч його можна було вважати й таким, а донос третьому відділенню про перебування в Новоград-Волинському полковника із Полтавської губернії Степана Олексійовича Васильківського. Там згадувалось, що він взяв участь у хрещенні, разом із Єлизаветою Драгомановою, малої Лесі. Цей донос, мабуть, належав перу когось із дяків Новоград-Волинської Соборної Преображенської церкви“.

Отже, з доносу дяка зробили метричну книгу і висновок, що раніше метричної книги не могли відшукати. А як же метрична книга в Житомирському архіві? Та візьміть будь-яку книгу з творами Лесі Українки, де є її біографія, і там скрізь написано, що Леся Українка народилась у Новоград-Волинському. Ось спогади рідної сестри Лариси Косач – Ольги Косач-Кривинюк: „Служив батько спочатку в Зв'ягелі (там служачи, він одружився 1868 році з сестрою свого друга М. П. Драгоманова Ольгою Петрівною Драгомановою, там народилися його старші діти Михайло, Лариса й Ольга, троє молодших – Оксана, Микола й Ізідора вродилися вже в Колодяжному, потім у Луцьку, куди переїхав з сім'єю 1878 р.“. Навіть коли б не було метричної книги в обласному архіві про народження Лариси Косач, то стаття-спогад Ольги Косач-Кривинюк є основою, щоб визначити місто, де народилась Леся.

В 2002 році видавництво „Освіта“ випустило в світ підручник „Читанка“ (автор – Олександра Савченко). Про Лесю Українку написано: „Народилась у с. Колодяжному на Волині“.

До 100-річчя Лесі Українки Міністерство зв'язку СРСР запровадило два види поштових штемпелів, якими користувались 25 лютого 1971 року у Києві і... у Колодяжному А чому ж не у Новоград-Волинському? А тому, що довелося б спростовувати згадану постанову, а Комуністична партія „ніколи не помиляється“. Навіть, коли вона помиляється.

Гарій Макаренко,
Житомир

Я одержав Вашого листа про те, що моя стаття про Лесю Українку підготовлена до друку. На жаль, в Україні продовжується зневажання поетеси. Газета „Сільські вісті“ 6 липня надрукувала статтю „Наче бджілка над зламаною українською квіткою...“. Автор, лавреат премії ім. Івана Нечуя-Левицького Володимир Бурбан пише: „Коли заходить мова про Лесю Українку, тепер нерідко згадують і її Берегиню-матір Олену Петрівну Косач-Драгоманову“. Я писав у статті, що в одному з підручників для дітей саме так названо Ольгу Петрівну Косач-Драгоманову. І це ще не все. Я особисто звертався до „Сільських вістей“ з проханням переглянути редакційну політику відносно Лесі Українки, бо в газеті часто писали, що Волинська область – це Лесин край. Але Волинська область – частина Волині. Так, Леся народилась на Волині, але на Житомирщині. Один раз редактор відповів мені. Але згодом на мої зауваження перестали звертати увагу.

Гарій Макаренко

Успішний рік Осередку СУМ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Осередок Спілки Української Молоді (СУМ) у Філядельфії був створений в 1949 році. За минулі роки осередок, який прийняв назву ім.УПА, виховав три покоління місцевої української молоді. Сумівська молодь далі активно працює. На злеті юнацтва на Оселі СУМ в Еленвілі, Ню-Йорк, відділ юнацтва „Київ" з Філядельфії здобув 44 медалі і посів перше місце. В першу неділю червня відділ юнацтва тріюмфально відзначив свої успіхи на річному Дні юнацтва СУМ, що відбувся на площі Українського спортового осередку „Тризуб" у Горшемі. На апелі відзначено юнацтво і виховників за їхню працю. Після Служби Божої відбулися пікнік та мистецька частина з виступами переможців злету і танцювального ансамблю „Весна", що діє при Осередку. 16 червня відбулися річні загальні збори осередку, на яких переобрано Володимира Вирсту старшого – головою, Івана Яворського – булавним, Марію (Міці) Вирсту – головної виховницею.

За дальшими інформаціями про діяльність Осередку СУМ ім.УПА у Філядельфії можна потелефонувати на число (215) 663-0782. Сторінка в Інтернеті: www.cym.org/us/philadelphia/index.asp. Електронна пошта: philadelphia@cym.org. Радо вітатимемо нових членів!

Андрій Леськів

Просфорний обід осередку СУМ у Філядельфії.

Філядельфійські сумівці на прощі Сестер св. Василя Великого з Владикою Павлом Хомницьким.

Суменята з Філядельфії.

Знову збираються бойки

В центральній і західній частині українських Карпат, спільно з іншими етнографічними групами – гуцулами й лемками, проживає найбільша етнографічна група карпатських українців – бойки. Усе розмаїття традиційної культури бойків ґрунтується на загальноукраїнській культурі. Бойківська частина Карпатської Верховини видала визначних українців, що своїми непересічними талантами, творчістю та діяльністю внесли великі скарби до загальної культури українського народу. Сюди в першу чергу віднести вихідця з Бойківщини великого сина українського народу Івана Франка і багато інших громадських, політичних, військових, господарських, наукових і культурних діячів Бойківщини. Звідси й джерело родоводу по материнській лінії Тараса Шевченка. Територію Бойківщини займають окремі райони Львівщини, Закарпаття та Івано-Франківщини.

Уже відбулися Перші (в 1992 році), Другі (в 1997 році), Треті (в 2003 році) Всесвітні Бойківські фестини та Перший Світовий Конґрес бойків (в 2005 році).

З 27 по 29 липня будуть проведені Четверті Всесвітні Бойківські фестини. В їхній програмі – конкурси „Маленькі Бойкиня та Бойко", „Бойківська величальна", „Княгиня Бойківщини". Головою жюрі буде Народна артистка України Ніна Матвієнко. Відкриття Четвертих Всесвітніх фестин відбудеться 27 липня 2007 року в м. Турка, на майдані ім. Тараса Шевченка. Проводитимуться заходи у Лаврівському монастирі Старосамбірського району, присвячені 806-річчю заснування монастиря та заходи біля меморіяльної таблиці Князеві Леву. Буде показано фрагмент Бойківського весілля. Також будуть проводитися заходи з вшануванням видатних людей Бойківщини, зокрема Івана Франка, Петра Сагайдачного, Олега Ольжича, М. Зубрицького, Олександра Бачинського, Маркіяна Шашкевича, Ісидора Пасічинського.

Відбудеться футбольна гра збірної Бойківщини з командою ветеранів.

Важливим моментом фестин буде „Свято Мистецтв" на Співочому полі в с. Явора – з участю фолкльорних та професійних виконавців, та заключний концерт (День вишитої сорочки). На „Святі мистецтв" буде презентація Бойківської кухні. Також буде запалена Бойківська Ватра. На завершення фестин – святковий фаєрверк. Будуть у нас учасниками і гостями люди з товариств Донецької, Харківської, Одеської, Луганської, Миколаївської, Полтавської, Черкаської, Чернівецької, Тернопільської, Рівненської та інших областей України.

Оргкомітет фестин очолює голова Львівської облдержадміністрації Петро Олійник.

Петро Косачевич,
голова ВГТ „Бойківщина XXI століття" і координаційного центру фестин

Все більший реалізм Києва щодо Росії

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Українсько-російські стосунки міняються. На краще? Може, й так. Але напевно вони стають більш реальними.

Може, нічого нового не навчились росіяни про українців останнім часом, але українці, так би мовити, скидають з себе теляче захоплення усім тим, що надходить з Росії. І менше звертають увагу на те, чи Росія схвалює будь-яке рішення України.

Це – мої спостереження після чергового повернення в Україну. Завжди, коли повертаюсь до України, помічаю якісь зміни. Україна дуже динамічна країна і зміни тут на порядку денному („денному" як з дня на день, а то й в курсі дня). Але я нотую серйозні зміни. Цим разом – мене не було в Україні трохи більше, як пів року – бачу дуже інакші погляди на Росію: вони значно більш реалістичні, ближчі до дійсности.

Наприклад, Президент Віктор Ющенко дає інтерв'ю журналістам з російської аґенції РІА „Новості" перед черговими переговорами з Президентом Росії Володимиром Путіним: „Я почну з того, що Україна переживає зараз прекрасний час. Я не ідеалізую обставини. Але дуже добре розумію, як важливо для країни, новітня історія якої складає лише 15 років, формувати свою позицію не тільки у світі, а й навіть стосовно найближчих сусідів.... Росії це важко зрозуміти, бо в Росії так питання не ставилося. Росія отримала стартові умови, які були в Радянському Союзі...".

До таких поглядів з Києва засоби масової інформації Росії й політичні керівники просто не готові. У них своє бачення, і не важливо, чи воно правильне чи ні. Вони це своє бачення на Україну імпульсивно накидають і своїм, і чужинцям.

А от інакший приклад – цим разом голос з законодавчого органу України: в дискусії на телебаченні на тему чергових виборів до Верховної Ради хтось остерігає, що вибори знову поділять Україну на захід, схід, південь, центр.... З цим не погоджується Йосип Вінський, колишній близький співробітник Олександра Мороза у Соціялістичній партії (а О. Мороз – перший критик позачергових виборів). Тепер Й. Вінський вже в Бльоку Юлії Тимошенко. Поділу, насправді, немає, доводить він, – „поділ" створили російські політтехнологи.

Ці російські політтехнологи приїжджали в Україну перед кожними виборами, брали немалі суми від своїх українських клієнтів, але бажаного результату у виборах не діставали. Микола Томенко, політик і політолог, який останнім часом був заступником голови Верховної Ради, а раніше – в уряді, зігрідливо називає російських політтехнологів „заробітчанами".

Можна прогнозувати: у передвиборній кампанії цього року російських експертів буде менше крутитись по Україні, бо вони просто дуже погано орієнтуються в українській політиці, і це вже починають розуміти ті, що покривають витрати на них. Тим часом протягом останніх двох-трьох років усі великі партії, бльоки й їхні провідники тепер мають коштовних американських політичних консультантів. На відміну від російських „експертів", американські не вважають, що вони усе знають. Навпаки, все точно, до дрібниць вивчають в країні і розробляють передвиборні кампанії на основі того, що тут навчились. (Недавно в газеті „Українська столиця" американський політолог Ґері Келнер розкрив усіх американських консультантів, які працюють на українських політиків, і суми, які вони дістають за свої послуги. Келнер є головою Міжнародного центру християнського провідництва, за яким стоїть Церква п'ятдесятників. В Україні ця Церква швидко розростається).

І все таки російській „вищості" сприяють і західні прихильники Росії. Чотири роки тому Віктор Пінчук, дуже багатий українець і зять попереднього президента Леоніда Кучми, почав фінансувати конференції в Ялті під назвою „Ялтинська європейська стратегія". (В скороченій формі, уживаючи початкові літери англійської назви конференції, виходить "YES!" себто Yalta European Strategy. А такий рекламний лоґотип – це вже вплив Мадисон-авеню: „Так" – членству України в Европейському союзі, кричить назва. А Пінчук потребує Европу, не Росію. Росія обмежує імпорт його труб, тому йому треба бути „в Европі" і тому він фінансує „нову Ялту". А туди приїжджає „крем де ла крем" ґльобального маштабу).

Все це росіян пантеличить, бо вони все ще не позбулись імперського переконання в тому, що вони краще знають, як має крутитись Кирґизстан чи Башкорстан, чи врешті Україна. І вони мають міжнародних помічників, які „носять їм воду". Наприклад, Ґергард Шродер – недавній канцлер демократичної Німеччини, який продався за високу платню російському „Ґазпромові". Після відставки з уряду Німеччини, він керує побудовою газопроводу, який має на меті обійти Україну. Себто Ґ. Шродер працює проти інтересів України, бо ж досі Україна є головною територією транзиту російського газу на Захід.

Ґ. Шродер був серед високих учасників Ялтинської конференції в червні, а її ціллю було промостити шлях України в Европейський союз. Раптом він закликав Україну не нехтувати Росією, йдучи „в Европу". Він звернув увагу на те, що „Росія більш ніж будь-яка країна в Европі, пов'язана з Україною через історію, культуру й мову". (Мову? Тут щось німецький політик-підприємець покрутив. А може, просто повторив те, що почув від якогось із своїх нових співробітників в „Ґазпромі").

На щастя, в даному випадку не треба було повторювати за Тарасом Шевченком – „нехай німець скаже", бо в Ялті на цю тему сказав українець. Міністер закордонних справ України Арсеній Яценюк в розмові з кореспондентами закликав европейських політиків не втручатись у стосунки України з її великим сусідом. „Це ганьба, – сказав він журналістам англійською мовою, якою свобідно володіє, – що як тільки ми починаємо говорити про українсько-европейські стосунки, Росія випливає на поверхню.... Треба ці речі відділити. Ми повинні розв'язати українсько-европейські стосунки. І це нам найкраще допоможе поліпшити двосторонні стосунки з Російською Федерацією". (Яценюк прийшов на світ 1974 року. Йому ніколи не було навчитись, що Росія є щось особливе).

Не буду шукати точної дати, коли ставлення України до Росії почало набирати більш реального напрямку. Можна б навіть приписати це попередньому президентові України Леонідові Кучмі, який кілька років тому видав книжку „Україна не Росія". Але останнім часом перед в цьому взяла Юлія Тимошенко своєю статтею у впливовому американському журналі „Форейн аферс".

Ця стаття так вкусила Росію, що Міністерство закордонних справ в Москві видало заяву у квітні цього року, називаючи її „антиросійською замовленою статтею", яка має на меті почати нову холодну війну. Насправді Ю. Тимошенко бралась за те, на чому вона свої зуби з'їла: перегляд газових відносин України з Росією. Вона навчилась торгувати газом з Росією не один рік тому. Але раптом Росія тут бачить холодну війну.

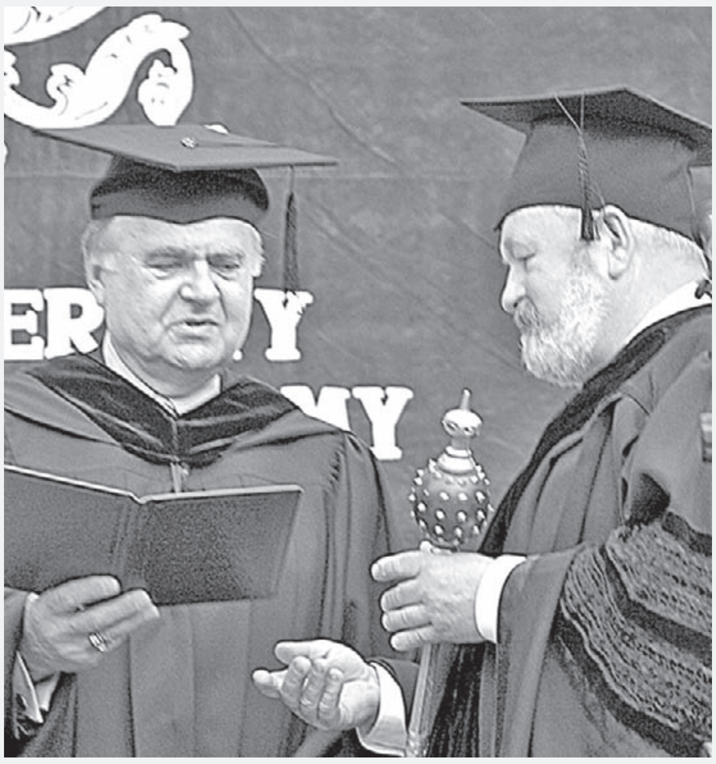
Далі, Україна вирішила не впускати на свою територію росіян, які паплюжать Україну. У відплату, Росія не впустила радників Президента Ющенка Петра Порошенка й Миколу Жулинського, які хотіли відвідати Росію. Ця справа була предметом розмов на найвищому рівні між В. Ющенком і В. Путіним. Погодились: не буде списків людей, які нев'їзні в Росію і в Україну. Але Міністерство закордонних справ України додало, що росіяни, які раніше паплюжили Україну, будуть попереджені, коли перетинають український кордон: якщо почнуть поводитись некультурно, їх виженуть з України.

Як політик, Президент В. Ющенко іноді нагадує фокусника, який раптом витягає зайчика з циліндра. Таким „зайчиком" недавно була висловлена ним ідея, що, може, Україна почне купувати газ за високими, европейськими цінами, але прямо від „Ґазпрому", без посередництва фірми „РосУкрЕнерґо". При тому він згадав також про вищу українську ціну за транзит газу через Україну. Прямі зв'язки з „Ґазпромом", до речі, пропонувала Ю. Тимошенко, бо хто стоїть за посередником „РосУкрЕнерґо" і яка ціль існування цієї фірми – не було ясним.

А тим часом передвиборна кампанія до Верховної Ради набирає обертів, хоч за дуже дивним українським законодавством це ще не дозволено. Кампанія має початись за два місяці до виборів 30 вересня. Але партії і бльоки себе вже рекламують на телебаченні. А на так званому „столичному шосе", по якому високі посадовці мчать на працю з своїх позаміських резиденцій, є повно „білбордів"-реклям: на одних Микола Катеринчук пропонує свій податковий кодекс, на інших Ю. Тимошенко запевняє перемогу бльокові, який носить її ім'я.

В Україні, 17 років після прийняття Декларації про суверенітет, коли я це пишу, дуже цікаво жити.

Відзначення Богдана Футея

КИЇВ. – За рішенням вченої ради Національного університету „Києво-Могилянська академія”, за заслуги в освітній галузі та в розбудові академії присвоєно звання почесного доктора судді Федерального суду США Богданові Футеєві (див. „Свобода“, ч. 27). 28 червня, на святі вручення дипломів випускникам академії, вшановано і нового почесного доктора. У цей день Б. Футей отримав також відзнаку від Служби безпеки України за його внесок у сфері реформи законодавства та української Конституції. На світлині: почесний доктор НаУКМА Б. Футей (зліва) та проф. В’ячеслав Брюховецький, президент Міжнародного благодійного фонду „Відродження“ Києво-Могилянської академії.

Прес-центр Києво-Могилянської Фундації

Полетить студентський супутник

ДНІПРОПЕТРОВСЬК, Україна. – Унікальний проєкт втілюють викладачі та студенти фізико-технічного факультету Дніпропетровського національного університету: вони мають намір створити та послати в небо так званий студентський мікро-супутник.

По-перше, він повинен стати яскравою піар-акцією на світовій космічній арені, нагадати, що Україна – провідна космічна держава. По-друге, проєкт піднесе престиж Фізико-технічного інституту, стимулюватиме його розвиток, оновлення навчальної бази, відкриття нових катедр та дослідних лябораторій, а все це приверне увагу молоді до здобуття в його стінах технічної освіти. По-третє, під час реалізації проєкту викладачі та студенти будуть досліджувати нові наукові теми та отримають дорогоцінний досвід. Про свою всебічну допомогу заявили Українське футурологічне товариство, Національний центр аерокосмічної освіти молоді України та міська громадська організація „Дніпропетровський общинний фонд“.

Осип Мороз,
Наталія Лисенко

Група науковців фізико-технічного факультету Дніпропетровського національного університету. Третій зліва – голова Наглядової ради Українського футурологічного товариства д-р Осип Мороз.

Гість „Свободи" – часопис „Україна"

У січні 1907 року вийшло перше число часопису „Україна", заснованого Михайлом Грушевським. Газета Українського Народного Союзу „Свобода" мала тоді вже 14 років. Обидва видання є унікальними в історії українських засобів масової інформації – вже понад століття вони зберігають національну самобутність і служать великій українській ідеї. Подаємо з деякими скороченнями три статті з ювілейного числа часопису „Україна".

Адреса часопису „Україна": проспект Перемоги, 50, Київ, 03047 Ukraine. Тел.: (380-44) 454-8831. Електронна адреса: Ukraine_mag@ mete.com

Як Леонід Кравчук віддав фльоту Росії

Уривок з інтерв'ю „Україні" колишнього командувача Військово-морських сил України віце-адмірала Володимира Безкоровайного.

– Ви брали участь у підготуванні переговорів 1993 року. Коли і як стало зрозуміло, що на передній плян виходить саме фактор заборгованости?

– Переговори відбувалися паралельно: президенти поставили головам урядів певні завдання (узгодити окремі пункти договору) й усамітнилися для розмови тет-а-тет. На порядку денному було лише чотири питання. В. Черномирдін, який очолював делеґацію РФ, за столом перемовин жорстко наполягав, щоб у першу чергу розглядалися питання боргів за ґаз. Такий порядок розгляду питань для України був абсолютно неприйнятний. Адже переконливої позиції в українського керівництва щодо сплати боргів за газ у українського уряду просто не було. Не було й коштів. „Розтерзавши" нашу делеґацію за газові борги, росіяни ніби випадково придумали заплатити за борги фльотою. Ми таку пропозицію навіть і не розглядали й не мали її розглядати без повноважень від Президента.

Поки перемовини просувалися до фльотського питання, піднесений настрій росіян пожвавішав. Стало зрозумілим, що при розгляді фльотської проблеми відбудеться щось неординарне. Десь в іншому місці, на іншому рівні, йшла головна бесіда про фльоту, до якої всіх нас, членів української делеґації, допущено не було.

Ще на етапі підготування переговорів я звернув увагу на те, що тодішній Президент України Леонід Кравчук не виявляє особливого бажання заглиблюватися у фльотські питання по суті. Багато проблем вирішувалися без експертної оцінки, консультацій. Отже, якщо професійні аспекти не мають належної ваги, у дію вступають інші чинники. Які? Політичні, точніше, геополітичні. У самій Росії на той час було неспокійно: різко загострилося протистояння „президент – парлямент", тотальна криза неплатежів, „парада суверенітетів". Для Бориса Єльцина основним, зрозуміло, було подолання кризи у взаєминах з парляментом, який разом з Конституційним судом, у відповідь на запровадження президентом особливого стану управління державою, розпочав гучну антиєльцинську кампанію. Б. Єльцин готувався до розпуску Верховної Ради РФ. Для цього йому потрібна була сильна „карта" – зовнішньополітичний арґумент. Такою картою могло стати патріотичне вибухове піднесення у російському суспільстві на підтримку Б. Єльцина. А таку „політичну хвилю" у Москву можна було погнати лише Чорноморською фльотою. Але Верховна Рада РФ зіграла на випередження – ухвалила Постанову про статус Севастополя. Проте фінальним акордом цієї хаотичної політично-гарматної какофонії у борні за владу в Росії у 1993 році став саме Масандрський протокол, згідно з яким Росія отримала всю Чорноморську фльоту і інфраструктуру для базування. Він мав на меті привернути увагу росіян до „позитивного демократичного рішення" Президента Б. Єльцина, який „гарантовано відстоює" інтереси нації.

І це спрацювало! Мета була досягнута, – можна було вводити танки в Москву й черговий раз розстрілювати „антидемократичну" опозицію. Л. Кравчук своїм рішенням у Масандрі допоміг Б. Єльцинові, і той виграв свою битву за владу.

Тисяча й одна революція у Давньому Києві

Дмитро Рибаков

Мало хто в Києві далекого 882 року особливо здивувався, коли одного дня до міста приплив на лодіях варяг Олег (Хельга) з Новгороду, викликав київських князів Аскольда і Дира мовби для переговорів, підступно їх убив, а сам закнязював на „київському столі". Сам Олег, що мав прізвисько „Віщий", був чи то братом, чи то сватом славетного Рюрика – варязького конунга (воєводи), запрошеного новгородцями „з-за моря" для виконання в Новгороді функцій правителя-найманця.

Від Олегового „бліцкригу" кияни упродовж майже ста років не знали суттєвих заколотів, аж доки 980 року князь Володимир прибув до Києва тим же шляхом, що й Олег – з Новгороду, і так же підступно вбив свого „зведеного" брата Ярополка, котрий, до речі, був християнином. У тривалих духовних мандрах Володимира між язичницькими богами й „богом Ярополка", як відомо, переміг приклад старшого брата. Для Русі тих часів руйнування язичницьких капищ і навіть поверхове прийняття християнства (як религії великокняжої еліти) було справжньою революцією. Хоча у самому Києві хрещення міщан і дружини минуло майже без ексцесів, але у Новгороді воно супроводжувалося повстанням й було жорстоко придушене.

Після свого хрещення Володимир взяв шлюб. Цей союз поєднував династичними зв'язками нікому не відомих в Европі Рюриковичів з блискучими ромейськими (візантійськими) василевсами. Саме візантійська принцеса стала дружиною київського князя Володимира. До слова, „на допомогу" князеві знову ж таки прийшла революція. 987 року в імперії Ромеїв спалахнуло повстання полководця Варди Фоки, який оголосив себе царем. Браття-співправителі Василь і Костянтин змушені були звернутися до київського князя по допомогу проти бунтівників. Володимир погодився послати до Візантії військо в обмін на обіцянку імператорів віддати за нього сестру – царівну Анну. Володимирова дружина справу свою зробила, спокій в імперії було відновлено.

Відколи Анна стала дружиною Володимира, великий князь оголосив попередні шлюби недійсними. Нащадки з цим не змирилися і практично одразу по смерті батька (1015 рік) заходилися знову, як у старі „добрі" язичницькі часи, різати один одному горло у боротьбі за Володимирів престол. Першою жертвою цієї далеко не „помаранчевої" революції стали сини Володимира від візантійки Анни – Борис і Гліб. Їх убили так само підступно, як і Дира з Аскольдом півтора століття раніше.

І урвалися спокійні часи для стольного града Києва... Відтоді революції вирували у ньому чи не кожне десятиліття. Одна з них сталася у 1068-1069 роках. То була боротьба уже між Ярославовичами. Розпочалося все з того, що на початку осені 1068 року союзницькі полки Ізяслава, Святополка і Всеволода Ярославовичів зазнали нищівної поразки від половців. Наслідки не забарилися. Київська земля застогнала під половецькими копитами. Кияни зібралися на віче і вирішили скликати ополчення. Але Ізяслав відмовився виконати вимоги віча. Ображений народ кинувся звільняти ув'язненого Полоцького князя Всеслава, здатного очолити ополчення. Ізяслав і Всеволод втекли з Києва. а кияни проголосили Всеслава великим князем – і так уперше вийшли на арену історії, втрутившись у політичні сварки еліти.

Ізяслав покликав на допомогу свого польського племінника Болеслава II, що за войовничість і підступність отримав прізвисько „Сміливий", разом вони набрали достатню кількість воїнів, аби вже у квітні наступного року поновити свою владу в Києві. Ті, хто підтримав Всеслава, зазнали жорстоких репресій.

Холодноярська республіка

Уривок з статті „Холодний Яр проти імперії голодранців"

Андрій Глазовий
Анатолій Скрипник

Настали часи великої смути 1917 року. Традиційно незалежні й заможні жителі Холодноярщини зформували своєрідну систему самоуправління. Холодноярці симпатизували ідеям незалежности України, але не поспішали присягати на вірність якомусь зі столичних орудників, у них доста було своїх власних ватажків, добре їм зрозумілих.

Над селами партизанської республіки замайоріли не лише національні синьо-жовті прапори, а й особливий холодноярський – чорний із вишитим державним тризубом. Як у давні козацькі часи, очолили Холодноярську республіку „отамани" – з числа земляків, що викликали найбільше довіри. Рада отаманів визначала, так би мовити, політику вольниці: з ким і проти кого битися, скільки бійців має виставити кожен отаман до спільного партизанського війська, що ділилося на дивізії, полки, батальйони... У партизанській республіці діяли клюби, хори, навіть театри.

У селах Холодного Яру століттями зберігалася патріярхальна традиція, і одними з найшанованіших були заможні Чучупаки. У голови роду було п'ятеро синів, усі як один – яскраві особистості.

Першим головним отаманом Холодного Яру став 26-літній красень Василь Чучупака, його „канцлером" – 40-літній брат, випускник Київської консерваторії, музикант і композитор Петро.

На стратегічно важливий район Холодного Яру посунули каральні загони червоних, але партизанська республіка завдала червоним кілька раптових і невблаганних ударів: цілі загони війська, експедиції чекістів, що прибували грабувати тутешніх селян, просто безслідно зникали.

Повстанці не брали полонених. І намагалися не здаватися живцем – така вже древня воїнська етика. Чекісти вирізували цілі села, розставляли вздовж залізниці на списах відрубані голови селян. У відповідь повстанці публічно страчували полонених червоних командирів на Веселій горі.

Холодний Яр ставав символом нескорености перед арміями червоних. Але Василь Чучупака зі старшим братом та невеличким роз'їздом повстанців наразився на великий загін червоних кіннотників. За повстанським звичаєм, живцем Василь не дався – застрелився на очах ворогів. У тому ж бою червоні захопили тяжко пораненим його старшого брата, щоб публічно стратити.

Загибель отамана була сильним ударом, але смертельне побоїще між хліборобською республікою та „імперією голодранців" тривало. Зведені сили повстанців атакували і здобули велике місто на Дніпрі – Черкаси. Але 1921 року Холодноярська республіка впала.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Величний концерт бандуристів у Львові

Капеля бандуристів Василя Герасименка виконує пісню на слова Тараса Шевченка „Бандуристе, орле сизий“.

Оля Г. Олійник

ЛЬВІВ. – Мистецька громадськість міста відзначила 80-річчя від дня народження Василя Явтуховича Герасименка – видатного діяча на ниві культури, яскравого представника світу бандури. Академія почалася з численних привітань з різних куточків України і з-за кордону. Телеграму з привітанням від міністра культури Юрія Богуцького зачитав професор Віктор Камінський, який також поздоровив В. Я. Герасименка від Національної спілки композиторів України. Привітала і вручила почесну грамоту Галина Дорощук – начальник управління культури і туризму Львівської обласної державної адміністрації. Від імені ректорату, вченої ради та професорсько-викладацького складу Львівської державної музичної академії ім. Миколи Лисенка ювіляра привітали професор Мирон Кушнір – проректор, Віктор Камінський – проректор з наукової роботи, доцент Зінаїда Остафійчук – голова профкому; від катедри народних інструментів – професор, народна артистка України Людмила Посікіра; від катедри оркестрового дириґування привітав Олександр Геринович – однокурсник В. Герасименка. Від Національної спілки кобзарів України привітав і вручив грамоту її голова, професор, Народний артист України Володимир Єсипок, а також голова Львівського обласного осередку Богдан Жеплинський.

Від катедри народних інструментів Національної музичної академії України (Київ) привітав доцент Іван Панасюк, який також передав вітання від професора бандури у Києві Сергія Баштана. В. Герасименка вітали його колишні студенти, а тепер викладачі Львівського, Дрогобицького, Луцького, Чернівецького, Тернопільського, Рівненського, Івано-Франківського музичних училищ та вищих навчальних закладів, керівники капел та ансамблів бандуристів України та інших країн: США (Капеля бандуристів ім. Шевченка, Дітройт; Ансамбль бандуристів Школи Українознавства, Сакраменто; Школа кобзарського мистецтва, Ню-Йорк; Аргентини („Просвіта“); Канади (ансамблі бандуристів з Едмонтону та Торонто) та ін. Щирим було привітання генерального директора Львівської фабрики музичних інструментів „Трембіта“ Мирона Куземського – він керує серійним виробництвом бандур „Львівянка“, автором яких є В. Герасименко.

Колишні учні, а тепер Народні та Заслужені артисти України Галина Менкуш, Остап Стахів, Світлана Мирвода та багато інших прислали привітання, а деякі виступили в урочистому концерті, який численна публіка вітала дуже тепло. Слово про ювіляра – корифея бандурного мистецтва, Заслуженого діяча мистецтв України, професора В. Герасименка виголосила доктор мистецтвознавства, професор Любов Кияновська. Ведучими програми були актори Національного академічного драматичного театру ім. Марії Заньковецької Роман Біль та Леся Бонковська.

Прозвучали відомі твори для бандури, а також відбулися прем’єри бандурної музики. У концерті виступили: Народна артистка України Людмила Посікіра, Заслужений артист України О. Стахів, який у пісні „Взяв би я бандуру“ проспівав свої слова: „Через Герасименка бандуристом став“, бо Василь Явтухович таки відіграв у

(*Закінчення на стор.* **26**)

ЧИТАЧІ ПРО КНИГИ

Тексти, які вартують перекладу

Я дуже сподіваюся, що читачі пам'ятають ім'я цього автора: Василь Шендеровський. Протягом 2001 і 2002 років він вмістив у „Свободі" понад 10 розповідей про українських вчених, визнаних в усьому світі, однак, замовчуваних в Україні в часи совєтської імперії. Доктор фізико-математичних наук В. Шендеровський особливо відомий для тих наших кіл, котрі послідовно обстоюють чистоту української мови, сприяють її активному впровадженню в усі сфери суспільного життя, зокрема в широкий науковий обіг. Він – автор великого українсько-англійсько-німецько-російського словника фізичної лексики, ініціятор і відповідальний редактор перевидання Біблії, перекладеної українською мовою Пантелеймоном Кулішем та Іваном Пулюєм, збірника праць І. Пулюя, також автор, разом з колеґою-математиком Василем Козирським, збірника палких, справді наступальних статтей „За правдиве назовництво українське".

В 2003 році київське Видавництво „Рада"видала, за сприяння Київської міської ради, нову книгу д-ра В. Шендеровського – „Нехай не гасне світ науки". Вона містить 50 нарисів про українських вчених, які своїми відкриттями великою мірою збагатили світову науку і культуру. Серед героїв цієї книги – педагог Олександер Барвінський, славетний біо-хемік Володимир Вернадський, етнограф Федір Вовк, математик Георгій Вороний, творець електронного телебачення Борис Грабовський, ботанік Микола Гришко, „український Форд", винахідник Володимир Джус, мікробіолог Данило Заболотний, філософ Богдан Кістяківський, астроном Юрій Котермак, гідролог Євген Опоків та інші – й усі надзвичайно кольоритні особистості, цікаві й такі значущі у своїх галузях, що ними справді можемо гордитися і на їхніх яскравих прикладах виховувати молодші покоління українців. На мою думку, з героями ції книжки з величезною користю для себе познайомилися б американці українського походження, які вже не володіють українською мовою, але не втратили духовного зв'язку з Україною, жваво цікавляться її історією та культурою. Ці біографії українських вчених зі світовими іменами неодмінно прихилили б до України нові серця в Америці, дали б ще одну підставу дивитися на Україну як на країну з інтелектуальною спадщиною заагальносвітового значення. Власне, цю ідею ми обговорювали з проф. В. Шендеровським, коли ми з дружиною були в Україні як спостерігачі під час президентських виборів 2004 року і незабутньої Помаранчевої революції.

> ***„Гордість за те, що українська земля дала світові так багато видатних вчених, зрозуміла і природна. Але чому не стали лавреатами ні Іван Пулюй, ні Іван Франко, ані Іван Горбачевський, ані винахідник електронного телебачення Борис Грабовський?... Висновок такий: тільки власна держава, яка має міцну економіку і політичну стабільність, може захистити права своїх громадян і свої власні права. Як тут не згадати слова Альберта Айнштайна, якими він втішав І. Пулюя: „Ви повинні бути горді тим, що Ви причетні до епохального відкриття... Хто за Вами стоїть, які уряди, які держави, які гроші?... А за Рентґеном - увесь світ..."***
>
> **Василь Шендеровський,**
> „Нехай не гасне світ науки", стор. 365

Повернувшись додому, до Бостону, ми почали практично сприяти цьому важливому проукраїнському проектові. Й ось тепер стоїмо перед самим його завершенням. Львівські перекладачі вже прислали нам англомовний текст книги д-ра В. Шендеровського „Нехай не гасне світ науки". Скільки ми могли виділити з родинного бюджету, ми це зробили, однак, без підтримки з боку громади справа не може бути успішно завершена. Не тільки з надією на фінансову допомогу звертаємося до українських громад у США і до наших відомих своєю жертовністю людей, але й з вірою, що вони зичливо поставляться до цієї справи.

Для читачів „Свободи", які завжди фінансово підтримують усі великі й малі проекти, спрямовані на збільшення української присутности в світі, подаю адресу, на яку можна висилати чеки: Ukrainian American Heritage Foundation, Account No. 10520993, Ukrainian Federal Credit Union, Boston Branch, 107 Eastern Ave., Dedham, MA 02026 (з позначкою: на видання англомовного перекладу книжки В. Шендеровського „Нехай не гасне світ науки").

Володимир Майкут,
Бостон

ПОСТАТІ

Україна три Европи прогодує...

Коли Валерій Федоренко виготовив кілька макетів диво-аґреґату і пішов з ними по кабінетах, від нього відмахнулися, хоча й делікатно. Мовляв, ви маєте рацію, але сьогодні зарано втілювати вашу ідею. Політики казали, що на часі в Україні – політичні питання. Але він не здається, сподівається, що хтось-таки його почує. Йому є що сказати. Він знає, як одна Україна може три Европи прогодувати. Причому продуктами біологічно чистими, дієтичними, з лікувальними властивостями.

Секрет ковельського новатора В. Федоренка простий: треба підійти до землі як до частини біосфери і визнати, що вона... жива. Необхідно раз і назавжди відмовитися від тракторно-хемічно-комбайнової аґрарної псевдонауки. Аби потвердити свою категоричність, посилається на дані ООН: за останні 100 років через хемічно-тракторну систему рільництва в світі зазнали ерозії 500 млн. гектарів ріллі. А щодня на плянеті втрачається до 3,200 гектарів ґрунту. І. Федоренко виносить свій вердикт:

– Якщо й надалі послуговуватися наявними технологіями обробітку, то за 20-30 років доведемо наші землі до повного виснаження. І тоді на нас чекатимуть гідропонні технології з напівтоксичними продуктами харчування...

Отож діягноз поставлено. Земля тяжко хвора. Як її вилікувати?

У пошуках „ліків" для землі В. Федоренко звертається до рільництва, тваринництва, техніки, екології та... теології. Він – запеклий противник сучасних тракторів чи комбайнів, які витрачають 90 відс. енерґії на власне пересування і лише 10 відс. – з користю. Універсальний багатопрофільний польовий аґреґат В. Федоренка, виготовлений у вигляді хреста, дозволить виконувати весняні, літні та осінні польові роботи у п'ять-шість разів швидше, ніж сьогодні, та в десятки разів дешевше. Основне ж призначення хреста-плуга-сівалки – врятувати родючі ґрунти від виснаження та знищення.

Валерій Павлович – новатор зі стажем. Вперше тема землі „заболіла" йому ще 30 років тому. Винаходив, писав, пропонував... Упродовж усіх післяперебудованих та незалежних років пропонує свою „нову пісню про старе"... Хто почує її?

Ванда Вольська

Величний ...

(*Закінчення зі стор.* 24)

становленні молодого колись хлопця вирішальну ролю. Доцент Прикарпатського національного університету, кандидат мистецтвознавства Віолетта Дутчак порадувала слухачів інструментальною композицією на музику Анатолія Кос-Анатольського до слів Івана Франка „Ой, ти, дівчино, з горіха зерня" та народною піснею, а молодий і талановитий Дмитро Губ'як – „Сонатою" Дмитра Бортнянського, виконаною на бандурі харківського типу, та лемківською народною піснею під супровід бандури, гітари та синтезатора. Колишня учениця, а тепер Заслужена артистка С. Мирвода з Києва разом із своїм сином Тимофієм (скрипка, сопілка) виконали авторську пісню та „Весільну польку", а Тарас Лазуркевич, який майстерно володіє бандурою харківського типу – „Невільничий ринок у Кафі" Гната Хоткевича і „Думу про козака Голоту".

Ансамбль бандуристів „Чарівні струни" під керівництвом Ірини Содомори – учасник багатьох культурних подій Львівщини, виконав дві веселі українські пісні, а Оксана Герасименко приготувала дві прем'єри: інструментальну композицію „Захід сонця" та пісню „Вже осінь відійшла" на слова М. Чумарної. Дочка В. Герасименка виступила разом з його внучкою – Квітаною, яка підігравала мамі на скрипці.

Квартет бандуристок „Львів'янки" – лавреат багатьох конкурсів (у складі Оксани Коломієць, Лесі Микитиної, Ірини Григорчук та Олени Кушнір) також виконав прем'єру – концертну фантазію „Ятрань" авторства О. Герасименка, а в супроводі струнного квартету – пісню „Зоряний Львів".

Цікавим був виступ бандуриста японського роду – Сакуми Шуїчі, який познайомився з українською культурою в Едмонтоні, Канада, і відтоді всім українцям представляється як Чарлі Сакумачук. Він виконав свою інструментальну композицію на тему пісні „Мавка" і японську пісню „Йду, задивлений у небо".

У концерті взяла участь Камерна оркестра ЛДМА ім. М. Лисенка „Perpetuum Mobile" під керуванням професора Георгія Павлія, який акомпаніював 11-річній внучці В. Герасименка Квітані та „Львів'янкам" і Д. Губ'якові при виконанні „Концерту" Антоніо Вівальді (частини 1 і 2).

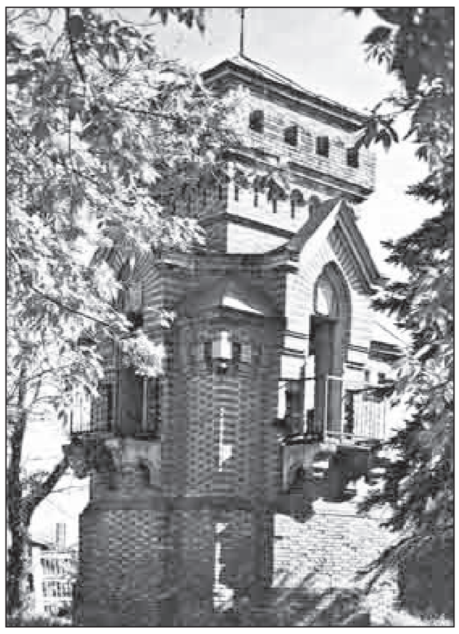
Дуже гарне було закінчення музичного відділу академії – всі бандуристи вийшли на сцену, подали своєму кобзарському батькові бандуру в руки і разом виконали пісню на слова Т. Шевченка „Бандуристе, орле сизий", яка прозвучала дуже піднесено і зворушливо. Закінчилася академія „Многоліттям" (цей проєкт підготувала Оксана Герасименко при спонзорській допомозі Олі Герасименко).

У Львові вихована ціла плеяда відмінних виконавців нашого прекрасного мистецтва, і треба тільки допомоги їм, щоб частіше така музика і наша рідна пісня звучала в етері та зі сцени і прославляла наш вкраїнський рід.

ПОДОРОЖІ

Степова перлина – садиба В. Попова

Споруди заповідника „Садиба Попова".

Великого розголосу набуває історія з врятуванням архітектурної пам'ятки „Садиба Попова", що у Василівці, Запорізької області. Кілька прекрасних замків, башт, унікальних будівель, створених руками нащадків запорожців, що є святинею державного значення, тихо руйнуються. Господар маєтку генерал Василь Попов був скоріше грузин, ніж росіянин. По материнській лінії – правнук царя Грузії Іраклія II Багратіона-Мухрамського. Геніяльний архітектор Микола Бенуа та місцеві майстри-будівельники створили для нього справжнє диво архітектури та містобудування. Історичний комплекс за своїм профілем – єдиний в Україні. Музей-заповідник „Садиба Попова" включено до Державного реєстру нерухомих пам'яток України національного значення.

Палацовий комплекс маєтку побудовано 1894 року руками місцевих майстрів, нащадків запорозьких козаків та кріпаків з Полтавщини і Чернігівщини, на кошти володаря маєтку генерала В. Попова. Комплекс виконано у стилі еклектики – сполучення різних стилів. Окремі його елементи виконані в стилях – псевдомавританському, неоготики, середньовіччя (конюшня побудована в тому ж стилі, що і Московський Кремль, споруд такого стилю у Східній Європі лише дві: Кремль у Москві та конюшня у Василівці).

Причиною зведення тут, у степовій зоні, „альтернативи" Воронцовському палацу в Алупці, був славетний Великий Луг – природна перлина України, загублена водами Каховського водоймища. Великий Луг був унікальним природним явищем: заливні луки, численні озера, річки, струмки, великі лісові масиви та гаї, болота. Туту водилися лосі, ведмеді, олені, кабани, вовки, лисиці, зайці, бобри, риба та птиця. Сюди приїздили на полювання з Москви та Петербургу генерали, міністри, члени царської родини. Палацовий комплекс зведений як елітарна мисливська база для таких поважних гостей. Для цього все було передбачено: на гостей чекало 80 різних карет, близько сотні коней у величезній конюшні, багато мисливських собак у вольєрах, лазні на будь-який смак: російська, фінська, турецька, римська, кращі вина, бібліотека, більярд, симфонічна оркестра, що розважала гостей у великому парку. Але за радянських часів ансамбль пішов у небуття, були зруйновані деякі елементи комплексу: капличка, мури, фонтани, декоративна огорожа, наполовину розібраний будинок палацу, знищено величезний парк... Палац був приречений.

Завдяки українській незалежності про це чудо згадали. Відродження палацу відбулося завдяки діяльності місцевого історико-культурного товариства „Спадщина", яке, починаючи з осені 1989 року наполегливо вимагало від усіх рівней влади прийняти заходи із збереження залишків палацово-паркового ансамблю колишнього маєтку „Васильєве", яке належало родині дворян Попових.

Заповідник „Садиба Попова" займає лише один корпус. Всі інші приміщення стоять пусткою. З вибитими вікнами, потребуючи негайного ремонту і реставрації. Директор музею Володимир Мєшков не розуміє, як можна повноцінно утримувати подібний комплекс, коли з куцого місцевого бюджету, на балянсі якого знаходиться палац, змогли виділити лише 400 грн. на рік (!) на ремонтні роботи. А між тим, садиба Попова є помітним культурним явищем, візиткою степового півдня. І якщо західня Україна буквально перевантажена замками, то на південному сході це єдиний об'єкт.

Після початку журналістської акції „Врятувати садибу Попова", започаткованою журналами „Музеї України" і „Нова Січ", підтриманою американською газетою „SecondUSA", американським козацтвом, діяспорними організаціями Канади, відомими громадськими діячами, чиновники активізувалися. Вже з'явилися політичні заяви. Зацікавилися депутати Верховної Ради...

– Ми маємо досвід з проведення інформаційних кампаній на захист музеїв, – сказала шеф-редактор журналу „Музеї України" Наталка Іванченко, – Практично всі заклади, які ми боронили, було врятовано.

Журналісти потихеньку відчувають себе реальною інформаційною владою, починають вимагати від чиновників виконання службових обов'язків.

Акція тільки починається! Якщо влада не здатна забезпечити належного утримання і розвитку музейної галузі, преса буде рятувати окремі об'єкти.

Садибу Попова ми врятуємо!

Віктор Тригуб,
редактор журналу
„Музеї України"

Луганщина – зона екологічного лиха

ЛУГАНСЬК. — Екологи Луганщини закликають визнати реґіон зоною екологічного лиха. Однією з найскладніших проблем є стан шахт, які закриваються. Праці немає, проте екологічні наслідки залишаються. Заступник головного еколога области О. Тарахкало зауважив: „Якщо раніше це було просідання поверхні й відсутність води, то зараз навпаки – це вода, підтоплення територій, терикони, деякі з яких горять". Він також додав, що небезпечною є ситуація і в Лисичансько-Рубіжанському реґіоні, де зосереджена хемічна промисловість. Там підводні води забруднені на території 30, а то й більше квадратних кілометрів". *(„Кореспондент")*

НОВІ ВИДАННЯ

Черговий коломийський том – уже на полицях книгарень

Попри все, „Енциклопедія Коломийщини" таки виходить! Вже народився черговий том, з літерою „Д", який став, мабуть, не лише місцевою літературною подією. Витриманий у своєму стилі, він містить 260 статтей та 261 ілюстрацію.

Ґрунтовно написані статті про Дивізію „Галичина", Дружини Українських націоналістів (ДУН), друкарні й дошкільні заклади, дзвони. Чимало зусиль доклали видавці, аби описати державних діячів – гостей Коломийщини. А слід зауважити, що на коломийську землю ступали польський король, молдовські господарі, австрійський цісар, керівники міжвоєнної Польщі і СРСР, Президенти України.

А чого лише вартує статтядослідження про депутатів до найвищих органів влади від Коломийщини, починаючи від 1848 року і закінчуючи нашим днем. Або ж довідка про довгожителів. Є в томі матеріяли про тваринний і рослинний світ Коломийщини, традиційну кухню, тутешні села й підприємства, коломийську пресу, вшанування Олекси Довбуша, видання осіб, які тут народилися чи мешкали.

Як завжди, широко висвітлені відомі імена української діяспори. Зокрема є статті про громадських діячів Никифора Даниша і його сина – лікаря Тараса Даниша, Марію Дейчаківську (Люхнич) та Івана Докторука, відомого видавця Миколу Денисюка та Анну Денисюк-Садовську, співаків Ольгу Дівнич (Завадську) та Михайла Дуду, Василя Дмитренка, мистців Святослава Добровольського та Ольгу Дядинюк (Козакевич), Михайла Дмитренка (Тарнавського, Гамільтона), який жив у Англії, о. Романа Добрянського та відомого історика й політичного діяча Дмитра Донцова, які жили в Канаді; інженера Романа Домбровського, який жив у Німеччині, художника Василя Дядинюка, Маркіяна Домбровського та Олександра-Івана Дроздовського, які живуть в Австралії.

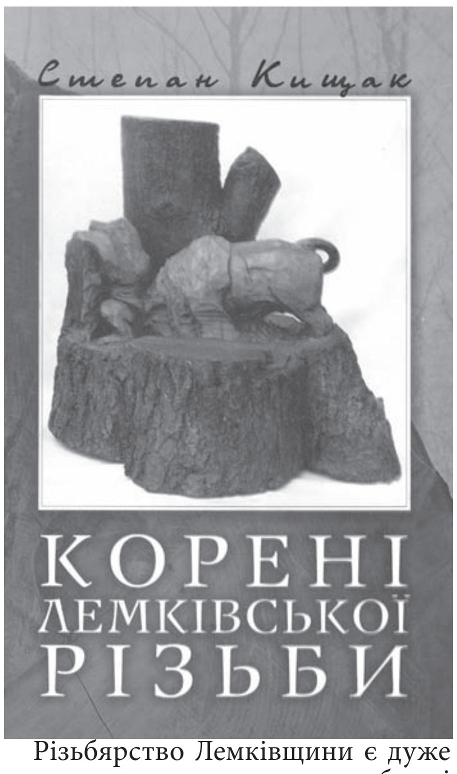
Окрасою тому стала стаття про пам'ятник вихідцям з Коломийщини – Довганюкам, який поставила у місті Ту Гілс (Канада) їхня вдячна родина – Володимир Довганюк та його дружина Маруся (Хруставка).

Том містить список жертводавців, в якому є й наша щедра діяспора: св. п. Дмитро Григорчук з Чикаґо, Любомира й Михайло Палії з Саміту, Канзас, Лідія Добровольська з Брайтону, Мишиґен, Богдан Голинський з Етобіко, Канада, Андрій Григорович з Торонто, Канада, Ірина Стецик (Яремчук) з Торонто, Канада, Рома Нестор з Вейл Парку, Австралія. Усім їм належиться щира подяка.

У справі „Енциклопедії Коломийщини" пишіть на адресу: Микола Савчук, а/с 127, м. Коломия, Івано-Франківська обл., 78200 Ukraine.

Микола Савчук

Про лемківську деворізьбу

Різьбярство Лемківщини є дуже кольоритним явищем у скарбниці українського мистецтва, про що свідчать виставки, альбоми, наукові дослідження, зокрема й нова книга-альбом Степана Кіщака „Корені лемківської різьби". Маємо рідкісний випадок, коли нащадок лемківського різьбарського роду, митець-практик, один з активних організаторів дереворізьблення майстрів-переселенців у Львові, відклав долото й узяв до рук перо.

На презентації у Львівській академії мистецтв академік, лавреат Шевченківської премії Андрій Бокотей дав високу оцінку дослідницькій праці С. Кіщака. А професор Володимир Овсійчук порівняв книгу-альбом з сконцентрованою енциклопедією Лемківщини. Й справді, у виданні розкрита історія, культура, традиції і трагедія землі, колись багатої на таланти лемківської різьби, дається докладний список різьбярів. Доктор мистецтвознавства, автор численних видань про народне мистецтво Галина Стельмащук відзначила необхідність досліджень, що покликані заповнити білі плями в історії українського мистецтва. На думку професора, народного художника України Івана Самотоса, книга є на часі, бо сприяє збереженню мистецької культури лемків. Понищені депортацією віковічні традиції, своєрідна архітектура й мистецтво відроджуються в Україні нині у пісні й художньому різьбленні. За словами Народного художника України Зеновія Кецала, творами лемківських митців гордяться музеї України та інших країн. Кульмінацією презентації став виступ виходця з лемківських різьбярів, знаного скульптора Мирона Амбіцького, чиї твори є в музейних зібраннях України, Польщі, США, пам'ятник Т. Шевченкові в с. Сокільниках. Він пригадав, як його товариш С. Кіщак зібрав у повоєнні роки народних майстрів в артіль надомників. Справа дала добрий ужинок – дев'ять членів Спілки художників та стимул до розвитку паростей славних різьбярських династій Сухорських, Одрехівських, Бенчів. Фаховість авторського перекладу Степана Кіщака тексту англійською мовою відзначив кандидат філологічних наук, завідувач катедри мов та літератури ЛАМ Маркіян Якуб'як.

Схвально відгукнулися про книжку професори Володимир Бадяк, Роман Василик, голова Львівської фундації долсідження Лемківщини Ярослав Швягла, голова обласного львівського товариства Лемківщини і талановитий скульптор Володимир Ропецький.

Олена Падовська,
Львів

СПОРТ

Вістки з УСВТ „Чорноморська Січ"

„Чорноморська Січ" – Юніон кавнті „Ол Старс" – 5:3

19 липня дружина копаного м'яча „Ч. Січі" провела чергові змагання турніру Університету Кейн „Куґарс", в яких здобула п'яту перемогу, а одну зустріч закінчила внічию. Після цієї перемоги „січовики" змінили першу позицію в табелі ігор, маючи на своєму рахунку – 16:1 точок і 25:11 ґолів. Друге місце посідає Юніон кавнті „Ол Старс", що досі має – 10:4 точок і 25:15 ґолів.

Зустріч була дуже важливою для обидвох суперників: у випадку успіху „Ол Старс" цей клюб не тільки міг перервати серію перемог „січовиків", але і зрівняти відношення точок. Саме тому українські футболісти грали з цим сильним суперником з особливим надхненням, відзначалися швидкістю та продуманими акціями свого нападу, що їх цим разом вдало закінчували гарними ґолями провідні снайпери. Рахунок відкрив Данило Левицький вже на сьомій хвилині з подання Андрія Панаса. Через три хвилини відзначився вихованець спортової школи „Ч. Січі" – Дмитро Терещук, який успішно закінчив акцію Петра Касіяненка – Стефана Колодія – 2:0.

На 12-ій хвилині Д. Терещук з швидкого рейду під ворота суперників підвищив рахунок – 3:0. В дальшому ході гри суперники здобули два ґолі, якими знизили рахунок до 3:2, але на 30-ій хвилині Гриць Сергіїв з гарного подання Марка Гординського підніс рахунок до 4:2. В кінцевій фазі цих змагань обидва суперники збільшили рахунок ґолів, причому Д. Левицький остаточно встановив кінцевий вислід – 5:3. До закінчення цього турніру українським футболістам залишилося ще провести три змагання, після яких розпочнуться ігри „плей оф", півфінальні і фінальні за трофей чемпіона.

Омелян Твардовський

Брошура: „Українська учительська семінарія в Криниці"

Серед не так вже й багатої мемуарної літератури, присвяченої Лемківщині, нещодавно появилось ще одне цікаве видання: брошура Степана Кищака „Українська учительська семінарія в Криниці", Львів 2007. Брошура відкривається передмовою, перед якою авторупорядник, член Спілки художників України, викладач Львівської Національної академії мистецтв України С. Кищак вказує, що праця ця присвячується 60-річчю акції „Вісла".

У виданні на 56 сторінках представлено низку спогадів учнів та педагогів, які навчалися в українській учительській семінарії в Криниці в час німецької окупації (1940-1944 роки).

Крім спогадів, у збірці висвітлена історія утворення та функціонування учительської семінарії у вказаний період, подані біографії педагогів та деяких випускників семінарії. Зацікавлення викликають біографічні довідки про такі видатні постаті, як Архиєпископ Олександер Дубець; нагороджений за участь в художніх виставках 1982–1983 роках в Києві Осип Величко; президент Американської Асоціяції Українознавства (1991-1993 років) Василь Дмитришин; віцеакадемік Василь Кітик; лемкознавець і публіцист Іван Красовський; активний діяч Об'єднання лемків в Канаді, публіцист Михайло Федак; активістка підпілля ОУН і УПА Анна Черешньовська; секретар головної Управи Об'єднання лемків у Польщі Петро Шафран; заслужений лікар УРСР, проф. Володимир Масляк; активіст товариства „Лемківщина" Іван Щерба та інші.

В збірці публікується список студентів, які навчалися в семінарії, згадується зустріч колишніх семінаристів в 1991 році в Бережанах.

Збірка проілюстрована фотографіями різних періодів і, незважаючи на окремі огріхи, допущені при редаґуванні, зацікавить не тільки випускників семінарії, але і усіх, хто цікавиться чи вивчає історію Лемківщини та України.

Богдан Жеплинський,
Львів

З приводу придбання книжок „Українська учительська семінарія в Криниці" (ціна 20 дол.) та „Корені лемківської різьби" (10 дол.) можна звернутися на адресу: С. Кищак, вул. Ранкова, 16, Львів, 79021 Ukraine. Тел.: (380-322) 292-0458.

Тема України...

(*Закінчення зі стор.* 1)

ґарантії того, що демократичний процес залишається адекватним, консолідованим і послідовним;

...що на сучасному етапі Україна бореться з політичною непевністю, причиною якої є поспішно прийняті конституційні реформи, що можуть поставити під удар важко здобуті і значні демократичні досягнення країни;

...що 2 квітня 2007 року український Президент Віктор Ющенко видав Указ про розпуск українського парляменту (Верховної Ради) та закликав до позачергових парляментських виборів, стверджуючи, що Прем'єр-міністер Віктор Янукович та його коаліційний уряд вийшли за конституційно визначені межі та „спробували монополізувати політичну владу";

...що тижні напруги все ж таки призвели до початку переговорного процесу між Президентом В. Ющенком, Прем'єр-міністром В. Януковичем, Головою Верховної Ради Олександром Морозом щодо припинення конституційних суперечок;

...що 27 травня 2007 р. заява, укладена та підписана Президентом України, Прем'єр-міністром та Головою Верховної Ради створила правові підстави для проведення нових парляментських виборів у 30 вересня 2007 року;

...що Сполучені Штати підтримують основні положення заяви від 27 травня 2007 року та вважають її такою, що відкриває шлях до більш демократичної та єдиної України;

...що делеґація Конгресу США під час 16-ої щорічної сесії Парляментської Асамблеї ОБСЕ у м. Києві мала бесіду з Президентом України В. Ющенком, який підтвердив свою відданість демократичним цінностях та намір провести вибори 30 вересня 2007 року відповідно до положень заяви від 27 травня 2007 року;

...що Конґрес США продемонстрував незмінну двопартійну підтримку незалежної, демократичної України: Виходячи з цього,

Палата Представників (за підтримки Сенату) вирішила, що Конґрес:

(1) підтверджує та вітає міцне співробітництво, що встановилося між США та Україною після відновлення незалежности України у 1991 році та особливо після Помаранчевої революції у 2004 році;

(2) вітає зусилля України у проведенні вільних, чесних та прозорих президентських виборів 26 грудня 2004 року, які відповідали стандартам Організації з безпеки та співробітництва в Европі (ОБСЕ) та парляментських виборів 26 березня 2006 року;

(3)закликає керівництво та політичні партії України дотримуватися угоди від 27 травня 2007 року та провести вибори, запляновані на 30 вересня 2007 року;

(4)підтримує проведення вільних, чесних та прозорих виборів 30 вересня 2007 року у мирний спосіб, з дотриманням демократичних цінностей та національних інтересів України, а також її зобов'язань як члена ОБСЕ;

(5) висловлює міцну та незмінну підтримку зусиль українського народу щодо консолідації демократичних здобутків Помаранчевої революції 2004 року шляхом зміцнення поваги до прав людини та верховенства права, включаючи незалежну юридичну гілку; та

(6) запевнює у своїй незмінній підтримці подальшого розвитку вільної та прозорої демократичної системи в Україні на основі верховенства права, вільної ринкової економіки та консолідації суверенітету та безпеки України.

У першу річницю смерти св. п. Богдана Чопика

(19 грудня 1924 – 30 липня 2006)

Св. п. Богдан Чопик

Богдан Чопик, доктор філологічних наук, професор слов'янських мов Університету Юта (Utah), літературний критик, поет, педагог, член канадських УВАН, НТШ та Асоціяції славістів Канади. Народився в Україні, в селі Бенева на Тернопільщині, 19 грудня 1924 року (в метриці записано: 2 січня 1925 року) в родині Григорія й Ольги (з дому – Янків) Чопиків. Батько Богдана, заможний і громадськи активний господар, був заарештований большевиками під час першого приєднання Галичини до СРСР у 1940 році, а в 1941-му, з наближенням німецької армії, був замордований службою НКВД у тернопільській тюрмі. Гімназійну освіту Б. Чопик почав у Бережанах (1941-1944), а закінчив у Травнштайні (Traunstein), в Баварії) 13 березня 1946 року.

Бажаючи посвятитися праці „для Церкви й українського народу", того ж 1946 року записався на теологічні студії в Українській католицькій духовній семінарії в Гіршберґу, Баварія, де вчився до часу переїзду семінарії до м. Кулемборґ в Голяндії в квітні 1948 року. В тому ж році перейшов на студії права й соціологічних наук в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, а в 1949 році одержав повну стипендію на студії в Бірмінґгамському університеті в Англії, який закінчив 1953 року ступенем бакалавра комерційних наук. Наступний ступінь (М.А.) одержав у Колорадському університеті 1962 року, а докторат філології (Ph.D.) – в Українському Вільному Університеті в Мюнхені 1970 року, захистивши дисертацію „Системи фонем сучасної української літературної мови".

Після захисту дисертації викладав у Славістичному відділі Університету Юта. Тут у 1978 році одержав підвищення на повного професора. В грудні 1990 року одружується з козачкою Олександрою Кудряшевою з Москви, в 1996 році відходить на пенсію, а 1997 року разом з дружиною вступає у члени Світового товариства козаків, спільно склавши „дарунок на козацькі діла кубанців". Б. Чопик стає президентом Міжнародної академії козаків з ранґою генерал-майора, членом Міжнародної асоціяції інформатизації (МАІ), а 2000 року його призначають віце-президентом МАІ та директором цієї асоціяції на східні штати Америки. В США організує своє підприємство ICONAHR (International Center of Nutrition and Health and Rehabilitation) і реєструє його в Ню-Джерзі.

Д-р Б. Чопик був членом Української Вільної Академії наук (УВАН) у Канаді, Наукового товариства ім. Шевченка (НТШ) Канади, Канадської асоціяції славістів та інших професійних асоціяцій США. Він також був членом-співзасновником пластового куреня „Орден хрестоносців" з 1946 року. Д-р Б. Чопик – автор ряду статтей з українського й російського мовознавства й літературознавства. Його публікації включають: „Системи фонем сучасної української літературної мови та деякі проблеми з фонології", УВУ, 1976; Навчання мови: нарис, 1978; Навчання мови, фонетика, мововивчання та мовосприймання, 1987; Шляхи та думки. Вірші, переклади, 1990. Він переклав на англійську мову всі байки Григорія Сковороди. У Швайцарії вийшла його праця „Gregory S. Skovoroda. Fables and Aphorisms. Translation, biography and analysis" by Dan B. Chopyk, 1990, 1998. Він автор праць: „Skovoroda's Fables. Analysis", 1995; „Gregory S. Skovoroda. His Life and Times", 1996; „Рецензії, доповіді, статті про Г. Сковороду та його вчення", (Солт Лейк Сіті, 1996) та остання його публікація – „Яр Славутич – Богдан Чопик: творчі дороги вчених", Львів 2004, 304 стор.

В 1997 році Б. Чопик включається в працю Українського університету м. Москви (УУМ), бере участь у всіх наукових і методичних засіданнях Ученої ради університету й дає свою згоду бути його представником у США. Своєю працею він, як один з небагатьох представників української канадсько-американської діяспори, знайшов дорогу до громадської української еліти української діяспори на території Росії з метою допомогти розбудові цього університету для „науково-освітніх та культурних потреб українців у Росії", як підкреслив від імені Вченої ради ректор УУМ з нагоди 80-ліття від народження Б. Чопика.

Він брав активну участь у різних міжнародних конґресах, конференціях і семінарах. Писав про українську діяспору Америки, Канади й Росії, активно досліджував і публікував матеріяли про початки й розвиток козацтва. 1996 року він виступав з доповіддю в українському посольстві в Москві на тему „Михайло Грушевський і його історична школа", а 16 серпня 1998 року, вже як президент Міжнародної академії козаків, дав, для депутатів Думи Російської Федерації, доповідь на тему „Потреба готувати козаків до державних завдань країни".

Загалом його громадсько-політична й культурна діяльність серед української меншини й кубанських козаків на терені Російської Федерації була дуже розвинена.

З нагоди 80-ліття д-ра Б. Чопика, яке припадало на 2005 рік, його колеґи з Українського університету м. Москви писали: „Завершуючи восьмий десяток свого життя, наш ювіляр у доброму здоров'ї, повний енерґії, бадьорий духом". Кілька місяців пізніше, 30 липня 2006 року, Богдан Чопик помер у Москві й там похований на цвинтарі старовірів. Обставини його смерти невідомі.

Вічна пам'ять великому ідеалістові й доброму колезі!

Ярослав Розумний,
Манітобський університет

В ШОСТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
(що припадає на 16 серпня 2007 р.)
відходу у вічність нашого невіджалуваного
і незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

СВ. П.

д-ра проф. ПЕТРА ҐОЯ

будуть відправлені
ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ
в Українських Греко-Католицьких Церквах

<u>В Америці:</u>
в церкві св. Юра в Ню-Йорку, 3 серпня о год. 6-ій веч.
в церкві св. Андрія Первозваного, на цвинтарі св. Духа в Гепмтонбурґу, Н.Й., відправить о. Ярослав Костик.

<u>В Україні:</u>
в церкві Стрітення Господнього, м. Львів, відправить о. Ігор Ковальчук,
в церкві св. Михаїла, м. Отинія, Івано-Франківська область, відправить о. Василь Мельничук.

За спокій душі нашого незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ просять о молити

дружина – ОЛЕНА-ЛЕСЯ
доня – МАРУСЯ
син – ЮРІЙ з дружиною ШЕРИЛ та сином СТЕФАНОМ-ПЕТРОМ

Все, що мав віддав
Для одної ідеї
І горів, і яснів
І трудився для неї.
І. Франко

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що в пятницю, 20 липня 2007 р. по короткій і тяжкій недузі відійшов у вічність на 60-му році життя
наш найдорожчий
СИН, МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

СВ. П.

МАРКО Н. САВЧИН

нар. 7. травня 1947 р. в Берхтезґардені, Нім.

У глибокому смутку залишилися

мати – СТЕФАНІЯ
дружина – МАРІЄТКА, син АНДРІЙ і дочка ЛЯРИСА
брат – ЮРКО, дружина ТЕТЯНА і дочки ХРИСТЯ, ТАМАРА і МАРТА
сестра – ІРЕНА, муж РОН, дочки МЕЛЯСЯ і ЛІДА
та родина у Львові, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 24 липня 2007 р. в церкві св. Івана Хрестителя і на цвинтарі Pinecrest Cemetery в Отаві, Онт.

Вічна Йому память!

Ділимося сумною вісткою, що 14 липня 2007 р. на 87-му році життя відійшов у вічність
наш найдорожчий
ТАТО, ШВАҐЕР і ВУЙКО

СВ. П.

д-р АНДРІЙ ЛЕМІШКА

нар. 7 жовтня 1919 р.

У смутку залишилися:
син – ІГОР з дружиною ТЕРІ
сестра покійної дружини Лідії – ДАРІЯ КОСТРУБЯК
сестрінок – РОМАН КОСТРУБЯК з дружиною ІРИНОЮ і синами АДРІЯНОМ і МАРКОМ
родини в Америці і Україні.

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною і болючою вісткою, що в п'ятницю, 6-го липня 2007 р. упокоїлася в Бозі наша незабутня
МАМА і БАБУНЯ

СВ. П.

ТЕОФІЛЯ АРТИМИШИН

нар. 31 серпня 1926 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 12-го липня 2007 р. в Українській католицькій церкві Царя Христа у Філядельфії, Па., а відтак на цвинтарі св. Марії в Дженкінтавні, Па.

У глибокому смутку залишилися

донька – ТЕТЯНА АРТИМИШИН-ДАНИЛІВ
син – РОМАН з дружиною РЕНЕЙ
внучка – НАДІЙКА ДАНИЛІВ з мужем ДАНКОМ КОБЗЯРЕМ
внук – РОМАН ДАНИЛІВ
родина в Америці й Україні.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та українською громадою, що по короткій недузі, 23 червня 2007 р. відійшла у вічність, на 90-му році життя, наша дорога мати і бабуня,

Заслужений артист України

СВ. П.

НІНА ТАРНОВЕЦЬКА
(з роду Швед)

талановита актриса, родинна, надзвичайно гостинна, товариська і добра людина.

Ніна народилася 10 жовтня 1917 року в Одесі, де пройшли її юні роки. Працювала там, як акторка в кіностудії. Переїхавши до Львова, познайомилася і одружилася з Романом Тарновецьким. Виступала у Львівському зразковому театрі „Студія".

Через воєнні обставини залишила Львів і перебувала у перехідних таборах у Німеччині. В 1950 році прибула з родиною до Канади. В Торонті Ніна працювала в Українському „Народному Театрі" під керівництвом Гр. Ярошевича, відтак у драматичному ансамблі „Заграва". Була солісткою в хорах „Арфа" під батутою отця Жолкевича і „Діброва" під диригентурою В. Кардаша.

В 2004 році нагороджена президентом України медалею і титулом „Заслужений артист України".

Залишила у глибокому смутку:

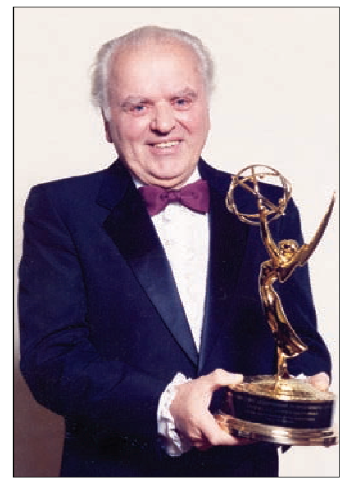
синів Юрія і Романа,
невістку Лярису,
сестру Галину з родиною в Одесі,
шваґрову Дарію Савку з Монтреалю,
внуків: Андрія, Соню, Іванну і Марка
та ближчу і дальшу родину.

Панахиду було відслужено в п'ятницю, 25 червня, а 26 червня відслужено святу Літургію в українській католицькій церкві св. Димитрія в Торонті, відтак тіло покійної похоронено на цвинтарі „Sanctuary Park Cemetery".

Вічна Їй пам'ять, а канадська земля нехай буде Їй легкою!

В пам'ять Ніни Тарновецької родина просить складати пожертви на:
„Ukrainian Canadian Research and Documentation Centre"
670 Spadina Avenue, Toronto, ON M5H 2H4.

Ділимося сумною вісткою, що у середу, 18 липня 2007 р. по тяжкій недузі відійшов від нас у вічність найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

СВ. П.

д-р ЯРОСЛАВ В. МОЦЮК

ПАНАХИДА відбулася в похоронному заведенні Whalen & Ball, 168 Park Avenue, Yonkers, New York, 10703.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Михаїла, 21 Shonnard Place, Yonkers, NY, tel.: (914) 963-0209, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку залишилися:
доньки – ДАРКА з чоловіком ІГОРЕМ, донечкою АНАСТАЗІЄЮ і синочком ПЕТРУСЕМ
– НАТАЛКА з чоловіком ДАВИДОМ, донечкою ДІЯНОЮ і синочком МИКОЛОЮ
ближча і дальша родина в Америці та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів в пам'ять померлого Ярослава В. Моцюка родина просить складати пожертви на
The Ukrainian Museum, 222 East 6th St., New York, NY 10003
або на St. Michael's Building Fund
21 Shonnard Place, Yonkers, NY 10703.

Управа та Адміністрація Українського Музею в Нью-Йорку ділиться сумною вісткою із членами Музею і українською громадою, що в середу, 18 липня 2007 р. несподівано відійшов у Божу вічність

СВ. П.

д-р ЯРОСЛАВ МОЦЮК

довголітній член Управи Українського Музею - на пості скарбника, щедрий меценат та добродій Музею.

Дочкам Дарії Залуцькій і Наталії Барон з родинами, онукам, ближчій та дальшій родині складаємо глибокі співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

УПРАВА та АДМІНІСТРАЦІЯ УМ

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

НАДІЇ СВІТЛИЧНОЇ

відбудуться

ПАНАХИДИ:

- **4 серпня о год. 11:45 ранку в церкві св. Володимира у Пармі, Огайо.**
- **8 серпня о год. 7:45 ранку у церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.**
- **8 серпня о год. 8:30 ранку в церкві св. Трійці у Кергонксоні, Н. Й.**
- **8 серпня о год. 5-ій по пол. у церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.**
- **12 серпня о год. 12-ій пол. у церкві св. Вознесіння в Мейплвуді, Н. Дж.**

Павло Стокотельний з родиною

---

6 СЕРПНЯ 2007 р. ПРИПАДАЄ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЯ НЕВИМОВНО БОЛЮЧА РІЧНИЦЯ СМЕРТИ
мого найдорожчого і незабутнього МУЖА

СВ. П.

д-ра ІЛЛІ АНДРУСЯКА

СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені

- **в катедрі св. Покрови в Дітройті (Савтфілд, Миш.) у неділю, 5 серпня 2007 р.;**
- **в церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку Н. Дж.;**
- **в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Люрді;**
- **в Українській Православній Церкві в Бразилії.**

Про молитви за душу Покійного просить
дружина МАРІЯ

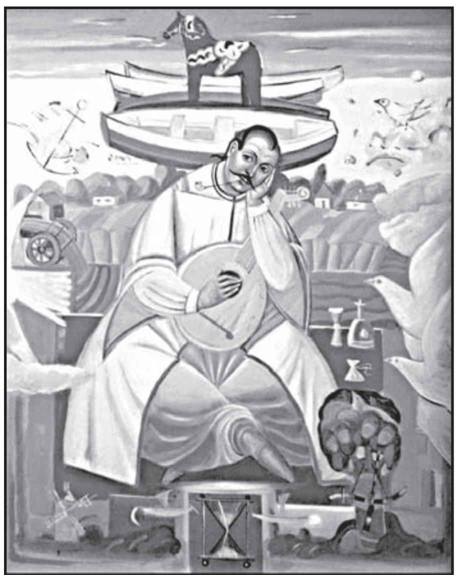
РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ХРИСТИНА БРОДИН
Професійний продавець забезпечення УНС
CHRISTINE BRODYN
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
187 Henshaw Ave., Springfield, NJ 07081
Tel.: (973) 376-1347

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail:lvstaruch@aol.com

LvivArt.com

Куплю ***картини*** *старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956, Михайло

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ОРКЕСТРА „ЛУНА“
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

Направляємо різного роду дахи „siding“.
WALTER BASILUK
56 Walnut Ave.
Somerset, NJ 08873
Home: (732) 246-2558
Cell: (908) 304-4678

• ПРАЦЯ •

Потрібна українка зі знанням англійської мови для опіки 2-літньої дівчинки у Бруклині, Н. Й. від вівтірка до четверга від год. 9-ої до 2-ої по пол.
Тел.: (917) 405-5717 Марко
(917) 763-0861

Молочна фарма біля Бостону пошукує:
1) дуже досвідченого робітника (у віці 30-70 років), який знає всі ділянки праці на фармі, включно із годуванням, доїнням, породом та інші сільськогосподарські праці. Просимо зголошуватися без огляду на ваш іміґраційний стан. Наша допомога залежатиме від вашого досвіду. Платня 3,000 дол. на місяць.
2) механіка до праці на фармі, який вміє направляти трактори, вантажні авта та інші сільсько-господарські машини. Платня 3,500 дол. на місяць. Забезпечимо мешканням. Бажано працівників на довший період. Розглянемо кандидатів на короткий період, залежно від кваліфікацій.
Тел.: (917) 860-7000 Гілари

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

• РОЗШУКИ •

Пошукую могили своїх рідних **МИКОЛИ, ВЛАДІМІРА та ЕЛИСАВЕТИ КУШНІРУКІВ,** нар. на Волині у 1895 – 1905 рр. Їхніми батьками були Афанасій і Евфемія Кушніруки. Владімір і Елисавета проживали в околиці Рівного, Україна на початку 2-ої Світової війни. У вересні 1941 р. Микола був переведений із м. Грязовець, Владимірська обл., Росія до Семіпалатинська (тепер Семей) Казахстан.

Всі інформації просимо прямувати до:
Mr. Franke, 960 Chanel Court, Concord, CA 94518.

• НА ПРОДАЖ •

На продаж пансіонат „Карпатія“ (Rt. 23A Lexington, NY 12452). Будинок з ґанком, 12 спалень, 4 лазнички з ваннами (потребують ремонту), вітальня, велика їдальня, кухня, ґараж, 2 малі бонґало на приблизно 3-ох акрах землі. Будинок розташований поблизу лещатарських (лижних) курортів Hunter, Windham та Belleaire. Ціна $275,000 або договірна.
Тел. Вірі Андрушків: (248) 879-5918, (202) 460-3826 мобільний

KARPATY TRAVEL

121 Runnymede Road,
Toronto, ON, Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189 • в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

KARPATY TRAVEL

KARPATY — СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА — FAST GUARANTEED DELIVERY — Export-Import

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ: ВІЗИ, АВІЯКВИТКИ, ЗАПРОШЕННЯ ДО КАНАДИ і США, СТРАХУВАННЯ

Для Вашої зручности все можна полагодити телефонічно

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ХАРЧОВІ ПАКУНКИ
ЛИСТИ
ТА ДОКУМЕНТИ

1-800-265-7189 • (416) 761-9105

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави.
Найдешевші міжнародні телефонічні розмови.
Переписуємо відеокасети і DVD.

Як посилати, літати чи телефонувати то тільки через „КАРПАТИ“